

อริณ

อาจารย์มารหวนภพ 1 仙台有树

วงช้างจายวง 狂上加狂

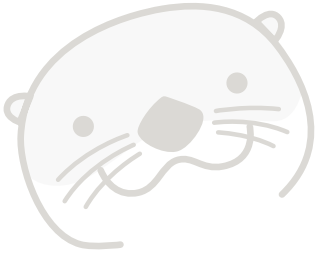
เขียน

กอล์ฟ

แปล

Leila

ปก

การอ่านดีจากรากศัพท์ที่ดี

คำนำสำนักพิมพ์

อาจารย์มารทวนภพ คืออีกหนึ่งผลงานของวงซ่างจยาซวง ซึ่งเคยมีผลงานที่แปลออกมาเป็นภาษาไทยแล้ว และเป็นหนึ่งในนักเขียนที่มีผู้อ่านไทยชื่นชอบ สำหรับเรื่องนี้เป็นแนวเทพเซียน ซึ่งแตกต่างจากงานอื่นๆที่เคยอ่านของผู้เขียน เป็นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างศิษย์อาจารย์เซียนและมาร ฟังดูอาจไม่ค่อยแปลกใหม่ แต่วงซ่างจยาซวงหยิบมานำเสนอในรูปแบบที่แปลกแตกต่าง และน่าสนใจ

การอุบัติขึ้นของผลโสมสองผลบนต้นไม้เซียน และการกลับมาเกิดใหม่ของอดีตผู้บำเพ็ญเซียนหญิงที่เข้าสู่ทางมาร ศิษย์ที่ล้างครุฑรยศอาจารย์ แต่ก็เป็นผู้ชักนำเสียวิญาณที่แตกสลายของอาจารย์ให้ไปพักพิงบนต้นไม้ เพื่อรอวันกลับมาเกิดใหม่ จอมมารหญิงชื่อฉาวผู้ถูกรตราหน้าว่าสร้างหายนะแก่โลกมนุษย์จะต้องถูกสังหาร แต่กลับมีศิษย์มากมายที่เคารพรักใคร่จนถึงขั้นยอมสละเลือดเนื้อเพื่อต่อชีวิตให้นางได้ บุรุษคนหนึ่งที่มีความรักใคร่ลึกซึ้งต่อนางมาร แต่กลับมีท่าที่เป็นอริเมื่อนางกลับมาเกิดใหม่ และเด็กสาวคนหนึ่งที่แค่อยากจะใช้ชีวิตธรรมดาที่มีความสุขกับการกินของอร่อย แต่กลับถูกบีบให้ต้องมาบำเพ็ญเซียนเพื่อต่ออายุให้ยืนยาว และต้องมาพัวพันกับเรื่องความรักความแค้นของอาจารย์เซียนของตน... ความขัดแย้งทั้งหมดนี้คือบางส่วนของจะได้พบภายในเรื่อง เพื่อไปร่วมลุ้นและคลี่คลายปริศนาทั้งนั้น บอกได้เพียงว่า “วงซ่างจยาซวง” ชื่อนี้ไม่เคยทำให้ผิดหวัง เรื่องนี้มี 4 เล่มจบ หวังว่าผู้อ่านจะชื่นชอบผลงานแนวเทพเซียนของนักเขียนท่านนี้นะคะ

๐๕๗

ยอดเขา ที่สูงที่สุดของเขาเจ็ยซานมีชื่อว่าแท่นเซียน บนยอดเขา
แท่นเซียนมีต้นไม้ต้นหนึ่ง

บนเขาสูงมีต้นไม้ เดิมมีไซ่เรื่องแปลก แต่เขาขนาดใหญ่เช่นนี้กลับ
โล้นเลี่ยน มีเพียงต้นไม้โบราณท่าท่าจะตายมีตายแหล่ต้นนี้ต้นเดียว ชวนให้
น่าพิศวงยิ่งนัก

ทว่าชาวบ้านในหมู่บ้านเจ็ยเฟิงที่เชิงเขาเจ็ยซานกลับคุ้นเคยกับเรื่องนี้
แม้ว่าเมื่อยี่สิบปีก่อนที่แห่งนี้จะยังเต็มไปด้วยความเขียวชอุ่มก็ตาม

ยามว่างคนเฒ่าคนแก่ในหมู่บ้านมักเล่าว่านี่คือสิ่งที่เรียกว่า “เขา
ทั้งลูกเลี้ยงต้นไม้เซียนต้นเดียว” ต้นไม้โบราณนี้กลายเป็นภูตบรรลุษเป็น
เซียนไปแล้ว จะอยู่ร่วมกับต้นไม้โบราณธรรมดาทั่วไปได้อย่างไร ย่อมต้อง
ยึดครองเขาทั้งลูกไว้เพียงลำพัง

กล่าวถึงต้นไม้เซียนที่เหี่ยวแห้งจะตายมีตายแหล่ ทั้งยังไม่มีชื่อต้นนี้
ก็พอมีความเป็นมาอยู่บ้างจริงๆ ยี่สิบปีก่อน เคยมีศิษย์จากสำนักไม่รู้ชื่อ
มากมายมาสำรวจเขาเจ็ยซาน

ฟังจากที่คนเฒ่าคนแก่เล่า ดูเหมือนพวกเขาคิดจะทำลายต้นไม้แก่ต้นนี้
นำเสียดาย แม้ยอดฝีมือหลายคนจะใช้พลังร้ายกาจจู่โจมจนฟ้าดินสั่นสะเทือน
สุดท้ายกลับต้องบาดเจ็บสาหัส ล่าถอยกลับไปตามๆ กัน หลังจากนั้นก็ไม่
มีใครกล้ารื้ออ่านไปทำลายต้นไม้ต้นนี้อีกเลย

นับจากนั้นมาเขาเจ็ยซานก็คล้ายถูกภูตผีบีบบัง มีหมอกปกคลุมตลอดทั้งวัน บางครั้งชาวบ้านขึ้นไปบนเขา แต่กลับหลงทางอยู่บนเขาหัวลันเดินวนอยู่เป็นชั่วยามก็ยิ่งวกไปวนมาอยู่ที่เชิงเขา

สถานที่ที่ชั่วร้ายพิลึกพิลั่นเช่นนี้ ทำให้คนได้แต่มอง ทว่าไม่อยากเสียดกรายเข้าไป

แม้กระนั้นก็ยังมีคนกลุ่มหนึ่งเหมือนยังไม่ยอมถอดใจ ทุกๆปีในช่วงไม่กี่ปีมานี้จะต้องมาเยือนสักหน แม้จะขึ้นไปบนเขาไม่ได้ แต่พวกเขาจะจ้างวานชาวบ้านกลุ่มหนึ่งบริเวณเชิงเขาให้ฝั่งทียบเหล็กสีดำที่พวกเขานำมา

ทียบเหล่านั้นประหลาดยิ่งนัก จะว่าเป็นเหล็กก็ไม่ใช่ ภายนอกเหมือนเคลือบด้วยน้ำมันสีดำเหนียวเหนอะที่เคลื่อนไหวได้ ราวกับจะหลอมละลายกลายเป็นแอ่งน้ำสีดำในช่วงขณะถัดมา

ระหว่างที่ฝั่งทียบ คนชุดดำที่เป็นผู้จ้างวานจะกำชับไม่ให้ชาวบ้านสัมผัสทียบโดยตรง ให้ใช้เพียงง่ามเหล็กที่ทำขึ้นเป็นพิเศษดันทียบลงไปในกลุ่มครึ่งหนึ่งอยู่เหล่าซานที่อาศัยอยู่ทางตะวันออกของหมู่บ้านเฟลอสัมผัสถูกทียบเข้าทั้งมือถูกกัดกร่อนจนผิวหนังตันทันที กลายเป็น “อู่มือเดียว” นับแต่นั้นมางานนี้แฝงอันตรายไม่รู้จบ ดังนั้นต่อให้ค่าตอบแทนสูงลิ่ว ก็ไม่มีชาวบ้านคนไหนเต็มใจทำ

แต่ก็มักมีคนจำนวนหนึ่งที่เหมือนถูกสะกดให้ขึ้นไปบนเขาอย่างไร้สติ พวกเขาต่างสงสัยว่าพวกเขาถูกดูจิตวิญญาณไป ดังนั้นทุกครั้งเมื่อถึงช่วงเวลานี้ คนในหมู่บ้านจะหลบอยู่แต่ในบ้าน ไม่กล้าออกไปทำงานตามท้องไร่ท้องนา ด้วยกลัวว่าพวกมารนอกรีตเหล่านี้จะมาจับตัวชายฉกรรจ์ไป กระนั้นก็ยังมิผู้สัจธรรมต่างถิ่นที่ไม่รู้ชื่อไหนเอื้อมมือจับไปชนทียบอยู่ดี เมื่อเป็นเช่นนั้น ชื่อเสียงของตนไม่เขียนจึงมัวหมองอย่างช่วยไม่ได้ มีคนบอกว่าต้นไม้เป็นสิ่งอัปมงคล ทำให้เขาเจ็ยซานกลายเป็นดินแดนแห่งความชั่วร้าย

หากเด็กคนไหนคือร้อนไม่เชื่อฟัง ก็จะถูกผู้ใหญ่ขู่ว่า “ซินยังร้องไห้เองอีก จะจับเจ้าโยนขึ้นไปบนเขาเจ็ยซานซะ!” พอพูดเช่นนั้น ต่อให้เป็นเด็กดีซุกซนเพียงใดก็ต้องกลัวจนมุดผ้าห่มคลุมโปง ปิดปากเงียบตันที

แม้หมู่บ้านจะยากจน แต่ชาวบ้านทุกคนกลับมีร่างกายแข็งแรง มีผู้เฒ่า

ผู้แก่มากมาย เทียบกันแล้ว เด็กหญิงซีโรคบ้านช่างไม้เซวียทางตะวันออกของหมู่บ้านกลับดูไม่เข้าพวกกับเด็กคนอื่นๆ ในวัยเดียวกัน

สามีภรรยาสกุลเซวียแต่งงานกันมาหลายปี แต่ก็ไม่มีบุตรเสียที ไม่ง่ายเลยกว่าจะได้บุตรสาวมาคนหนึ่งเมื่อสิบห้าปีก่อน แต่กลับเกิดมาเป็นเด็กซีโรคตัวเล็กผอมบางจนแคลมพืด เอวก็จะหักได้

สองสามีภรรยารักใคร่ทะนุถนอมบุตรสาวเพียงคนเดียวผู้นี้ดูใจไม่ผูกบนฝ่ามือ ไม่ยอมให้นางออกไปโดนลมโดนฝนนอกบ้านได้ง่ายๆ...

ยามนี้เฉียวเหลียนภรรยาของช่างไม้เซวียกำลังดองหัวผักกาด เหยหน้าขึ้นมาก็เห็นหรรานหรรานบุตรสาวกำลังยืนเขย่งเท้าชะเง้อคอมองออกไปนอกกำแพงลานเรือน ดูเหมือนกำลังมองกลุ่มเด็ก ๆ ที่เล่นกันสนุกสนาน จึงเข้าไปประคองนางพลางเอ่ย “ลูกแม่ ช่างนอกมีแต่พวกเด็กทโมนแค้นแก้วทั้งนั้น ขึ้นออกไปประวังพวกเขาจะวิ่งชนเอาเข้า ถ้าเจ้าอยากออกไปเล่น ให้พ่อเจ้าพาไปจับปลาที่ริมแม่น้ำดีหรือไม่”

เซวียหรรานหรรานผละสายตากลับมาอย่างอิดออด กลืนน้ำลายเงิบ ๆ กะพริบดวงตาสุกใสดูจ้ำในทะเลสาบเดือนสารท ตอบมารดาอย่างว่าง่าย “ท่านแม่ ข้าไม่ใช่เด็ก ๆ แล้ว ไม่อยากออกไปเล่นข้างนอกหรอกเจ้าค่ะ”

เฉียวเหลียนมองข้ามกำแพงเตี้ยออกไป เห็นในมือเจ้าเด็กอ้วนบ้านสกุลติงซึ่งเป็นหัวใจถือนมดอกพุทรา¹ ในใจก็กระจ่างทันที

หรรานหรรานของนางเป็นเด็กกว่านอนสอนง่าย แต่มีนิสัยตะกละช่างกินมาตั้งแต่เล็ก ยามปกติมักต้องคว้าขนมขบเคี้ยวใส่ปากอยู่เสมอ หากเห็นของอร่อยอะไรตามฤดูกาลเข้า ดวงตากลมโตก็จะจ้องเบ่งอยู่เป็นครั้งค่อนวันไม่ละไปไหน

เด็กอ้วนคนนั้นถือขนมงามประณีตที่มีแต่บ้านคนรวยเท่านั้นถึงจะมี ทำเอาหรรานหรรานเห็นแล้วน้ำลายสอ

เฉียวเหลียนเห็นเช่นนั้นก็ลำบากใจเล็กน้อย ได้แต่บอกว่า “ลูกสาว

¹ “จ้าวฮวาซู่” เป็นขนมแป้งอบชนิดหนึ่ง ขึ้นรูปเป็นรูปดอกไม้แปดกลีบ ตามกลีบดอกไม้ใส่พุทราหวาน เดิมเป็นขนมในพิธีสมรสของเชื้อพระวงศ์สมัยราชวงศ์ชิง ภายหลังแพร่หลายในหมู่ชาวบ้าน จัดเป็นขนมมงคลชนิดหนึ่งที่นิยมนำไปมอบให้ญาติมิตร

คนดี ขนมนั้นมีขายแต่ในตัวอำเภอ รอให้พ่อเจ้าทำงานให้คหบดีติงเสร็จ
ได้เงินมาแล้วค่อยซื้อมาให้เจ้ากินนะ”

ตอนนี้หรรษาหรรษากลับไปนั่งบนม้านั่งกลมแล้ว จับมวยกลมของตน
ที่เพิ่งเกล้าเสร็จ พลังตอบอย่างรู้ความ “ท่านแม่ ขนมนั้นคงแพงมากเลย
นะเจ้าคะ เมื่อครู่ข้าได้กลิ่นลอยมาตามลม เป็นพุทราแดงกวนกับน้ำตาลทราย
เคล้ากับแป้งที่หนวดด้วยน้ำมันหมูแล้วรีดเป็นแผ่น อบไฟหกส่วน รอให้ถึง
หน้าพุทราฤดูสุราท ท่านแม่ค่อยซื้อน้ำตาลทรายถุงเล็กๆ มา ข้าก็ทำได้
เหมือนกัน”

เฉี่ยวเหลียนยิ้ม บีบหน้านางเบาๆ “เจ้าลูกหมาน้อยนี้จมูกไวนัก แค
ได้กลิ่นก็รู้แล้วหรือว่าทำจากอะไร เจ้าไปจำใครเขาพูดมาอีกทีแล้วมาหลอกแม่
ใช้หรือไม่”

หรรษาหรรษาเห็นมารดาไม่เชื่อจึงไม่พูดอะไรอีก ยิ้มพรางเข้าไปช่วยนาง
บรรจุหัวผักกาดลงไห จากนั้นหยิบหัวผักกาดชิ้นหนึ่งขึ้นมาใส่ปากเคี้ยว
หุบหีบ “เมื่อวานท่านพ่อหันเนื้อเปิดแห้งออกมาชิ้นหนึ่งมิใช่หรือ คินนี้
เรากินเนื้อเปิดแห้งตุ๋นหัวผักกาดกันดีหรือไม่”

เฉี่ยวเหลียนแยงหัวผักกาดในมือนางไป ดูว่า “เจ้าจะตะกละกินของ
ดิบๆ เช่นนี้ไม่ได้นะ ห้องไส้เจ้าไม่แข็งแรง ประเดี๋ยวปวดท้องขึ้นมา คินนี้
ต่อให้มีเปิดตุ๋นเจ้าก็กินไม่ลง”

ใครต่อใครต่างสงสัยว่าสองสามีภรรยาที่ร่างกายแข็งแรง เหตุใดจึงได้
ให้กำเนิดบุตรสาวซีโรคเช่นนี้ มีเพียงเฉี่ยวเหลียนที่รู้ดีแต่ใจ ความจริงแล้ว
หรรษาหรรษาคือเป็นเด็กที่นางเก็บมาจากใต้ต้นไม้เหี่ยวเฉาบนเขาเจ็ยซาน
ต้นนั้นเมื่อสิบหกปีก่อน

วันนั้นนางก็ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนเอง จึงกลางวันไปพักหนึ่ง พอตื่น
ขึ้นมาก็รู้สึกแน่นหน้าอก จึงไปเดินขึ้นเขาสำรวจ ท่วมกลางหมอกหนา ไม่ทัน
รู้ตัวก็เดินขึ้นไปถึงยอดเขา และได้ยินเสียงร้องไห้ของเด็กทารกดังมาแต่ไกล

ทารกน้อยขดตัวอยู่ใต้ต้นไม้เหมือนก้อนหินสีขาว ดวงตาที่ลืมขึ้นมา
ครึ่งหนึ่งคลอด้วยน้ำตา ร้องอูแว้วๆ อย่างน่าสงสาร เฉี่ยวเหลียนเห็นแล้วหัวใจ
แทบสลาย

ใครกันหนอช่างใจร้ายใจดำ ถึงกับเอาทารกน้อยที่น่ารักนุ่มนิ่มเช่นนี้

มาโยนทิ้งใต้ต้นไม้เซียนได้ลงคอ แต่เฉียวเหลียนกลับรู้สึกว่าเป็นเพราะ
สวรรค์เมตตาทาง เห็นใจพวกเขาสามีภรรยาที่ไม่มีบุตรมาหลายปี จึงประทาน
บุตรสาวคนหนึ่งมาให้

เฉียวเหลียนก๊วยเองก็เห็นด้วยกับภรรยา เขาดีอกดีใจยิ่งนักที่ภรรยา
อุ้มทารกหญิงคนนั้นกลับมา เพียงแต่ไม่นานหลังจากนั้นก็พบว่าเด็กน้อยคนนั้น
ร่างกายอ่อนแอแต่กำเนิด สามวันดีสี่วันไข้ บางครั้งก็หมดสติหลับไปไม่ตื่น
เพื่อรักษานาง สองสามีภรรยาเที่ยวหาหมอละแวกนี้ไปทั่ว หมดเงินค่ายาไป
ไม่น้อย แต่ก็ไม่ได้ขึ้น

ผ่านไปนานวันเข้า สองสามีภรรยาก็เรียกได้ว่ารับมือกับความเจ็บป่วย
จนกลายเป็นหมอเสียเอง ลองผิดลองถูกจนได้วิธีเลี้ยงดูทารกน้อยที่เจ็บ
ออก ๆ แอด ๆ ประคับประคองกล้าน้อยเพราะบางจนเติบโตใหญ่ขึ้นมาถึง
เพียงนี้ได้ที่สุดในที่สุด

ตอนเก็บเด็กทารกคนนี้มา พวกเขาพบว่านางมีปานแดงคล้ายลายอักษร
อยู่ที่กลางฝ่ามือขวา ช่างไม้เซียวไปถามชื่อไหน² ชราในหมู่บ้านจึงรู้ว่า ลายนี้
เหมือนจะเป็นอักษร “หฺร่าน” ดังนั้นจึงตั้งชื่อให้นางว่าเซียวหฺร่านหฺร่าน³

แต่ครั้นหฺร่านหฺร่านอายุได้หนึ่งขวบ ปานกลางฝ่ามือนี้ก็ค่อย ๆ จาง
หายไป

รอยปานของเด็กหลายคนล้วนจางไปเมื่อเติบโตใหญ่ สองสามีภรรยา
จึงมิได้เก็บมาใส่ใจ คิดแต่เรื่องหาเงินมาเลี้ยงดูบุตรสาว ชีวิตความเป็นอยู่
แม้ฝืดเคือง แต่ก็นับว่าสุขใจ

ระหว่างที่สองแม่ลูกคุยกัน ก็มีเสียงคนตะโกนเข้ามาจากนอกกำแพง
เตี้ย “ท่านป้า ข้าตั้งใจซื้อขนมมา เอาให้หฺร่านหฺร่านชิมดูสักชิ้นสิ”

เฉียวเหลียนหันไปมอง ที่แท้เป็นพี่ชายเจ้าเด็กอ้วนที่กินขนมเมื่อครู่
บุตรชายคนรองของสกุลตึงนั่นเอง

สกุลตึงเป็นตระกูลเศรษฐีในหมู่บ้าน คุณชายรองผู้นี้เล่าเรียนที่สำนัก

² คำเรียกบัณฑิตที่สอบรับราชการ (เคอจวี) ผ่านในระดับอำเภอหรือจังหวัด

³ มาจากอักษร “หฺร่าน” (冉) สองตัวซ้อนกัน เป็น “หฺร่านหฺร่าน” (冉冉) ซึ่งเป็น
วรรณยุกต์เสียงสาม ตามกฎการผันวรรณยุกต์จีน เสียงสามที่อยู่ติดกันสองตัว ตัวแรกจะถูกล
ผันเป็นเสียงสอง เวลาออกเสียงจึงเป็น “หฺร่านหฺร่าน”

ศึกษาในตำบลด กำลังจะสอบเป็นขุนนาง อนาคตยาวไกลไร้สิ้นสุด เขามั่นหมายอยู่กับบุตรของจวีเทริน⁴ในตัวอำเภอแล้ว แต่ยังคงกลับมาที่หมู่บ้านเกี่ยวพานหรรษาของนางอยู่เรื่อย

เฉียวเหลียนรู้ว่าบุตรสาวของตนแม้ร่างเล็กผอมอ่อนแอ แต่รูปโฉมงดงามนัก คิ้วเรียว นัยน์ตาใสกระจ่าง ผิวพรรณขาวผ่องดุจหิมะ นวลเนียนดุจก้อนไข่มุก นับว่างามเด่นไ้บรรดาแม่นางน้อยวัยกำลังตัดในหมู่บ้าน

น่าเสียดาย รูปร่างเพรียวลมพลิ้วบางแบบต้นหลิวที่ไม่ทนต่อการหักโค่นเช่นนี้ของนางไม่เป็นที่นิยมของพวกชาวบ้านคร่ำครึในชนบท ครอบครัวยุวชนาหากจะหาลูกสะใภ้ เกรงว่าคงไม่พึงใจสภาพร่างกายของหรรษาที่ทำงานทำการไม่ได้เช่นนี้แน่

แต่คุณชายรองสกุลตึงอ่านตำรามามาก สายตาย่อมต่างจากชาวนาชาวไร่ ทำตัวเหมือนแมลงวันที่ไล่ไม่ไป หนึ่งปีมานี้หมายตาแต่หรรษาไม่ยอมไปไหน

เขายังวานสตรีสูงวัยในหมู่บ้านที่เป็นแม่สื่อมาเจรจา แจ้งความประสงค์ว่าหลังจากแต่งงานแล้ว จะห้ามหรรษาเข้าประตูไปเป็นอนุ

ตอนนั้นเฉียวเหลียนปฏิเสธทันที และฝากคำพูดให้แม่สื่อนำไปถ่ายทอดต่อคุณชายรองสกุลตึงว่า หรรษาของนางไม่อาจเอื้อมเป็น پایกึ่งสูงของตระกูลร่ำรวย ขอคุณชายรองโปรดเลือกหญิงงามคนอื่นเถิด

แต่คุณชายรองสกุลตึงผู้นี้ยามกลับมาที่หมู่บ้านเป็นครั้งคราว ก็มักเอาของกินมาหลอกล่อหรรษาเสมอ

โชคดีที่บุตรสาวของนางแม่จะตะกละ แต่มีใช้แม่นางน้อยสายตาดั้นขึ้นเห็นคุณชายรองสกุลตึงผู้นี้แล้วก็หลบเลี่ยงไปไกล

ดังนั้นคุณชายรองสกุลตึงจึงได้แต่ตะโกนขำก่าแพง ถูกท่านป้าสกุลเซวียคัดค้านเป็นวงใหญ่ จากนั้นก็เห็นนางพาหรรษา กลับเข้าเรือนไปทำกับข้าว

คุณชายรองสกุลตึงมองตาละห้อย ได้แต่ถือนมจากไปอย่างผิดหวัง วันนี้ช่างไม่เซวียออกไปทำเครื่องเรือนที่บ้านคนอื่น กว่าจะกลับถึงบ้าน

⁴ คำเรียกบัณฑิตที่สอบรับราชการผ่านในระดับมณฑล

ก็เย็นย่ำค่ำมืด ทันทีที่เข้าประตูลานเรือนมาก็ปิดประตูลงดาลอย่างลุลกลน จากนั้นถึงตัวภรรยาซึ่งมาเปิดประตูให้เขากลับเข้าไปในเรือน เหลือบมองไปทางบุตรสาวที่นอนหลับอยู่ในห้อง แล้วถึงภรรยาเข้าไปในห้องของตน ถามเสียงเบาว่า “เจ้ายังจำได้หรือไม่ ตอนอุ้มหรรณหฺร่านกลับมาเป็นวันใด”

เฉียวเหลียนกะพริบตา ตอบอย่างลั้งเล “ตอนนั้นท่านบอกว่าจะเลี้ยงดูนางเหมือนลูกสาวตนเอง เพื่อเลี้ยงไม่ให้วันหน้าคนในหมู่บ้านนินทาจนเด็กรู้ชาติกำเนิดตัวเองแล้วจะเสียใจ จึงให้ข้ากลับบ้านเดิมไปก่อน แสร้งทำเป็นว่าตั้งครรรค์ หลังจากนั้นผ่านไปหนึ่งปีค่อยอุ้มลูกสาวกลับมา เราลดอายุเด็กคนนี้ลงไปหนึ่งขวบปี ดังนั้นวันที่อุ้มหรรณหฺร่านกลับมา...น่าจะย้อนกลับไปจากวันเกิดนางสิบหกปีสิบเดือน เป็นวันที่เก้าเดือนเก้า ปีธาตุดองหยาง⁵”

ช่างไม้เซวียฟังแล้วตบเข้าฉาด จงใจกดเสียงเบาลง “ข้าก็คล้บคล้ายคล้บคลาว่าน่าจะเป็นเดือนนี้...เจ้ารู้หรือไม่ ครั้งนี้พวกคนชุดดำทำทางดูดันมาเที่ยวถามคนในหมู่บ้านละแวกนี้ที่ละบ้านว่าเดือนเก้า ปีธาตุดองหยางมีใครเคยเห็นเด็กบนเขาแทนเซียนบ้างหรือไม่”

เฉียวเหลียนฟังแล้วเบิกตากว้าง ร้อนใจจนถามเสียงกระต่อนกระแท่น “นี่...นี่พ่อแม่หรือญาติพี่น้องของหรรณหฺร่านมาตามหานางหรือ จะมารับตัวนางกลับไปหรือ”

ช่างไม้เซวียกังวลเรื่องนี้เช่นกัน ดังนั้นวันนี้ตอนทำงานอยู่ที่บ้านคบคิดติง พอได้ยินข่าวก็รีบกลับมาบ้าน แม้แต่เงินค่าแรงก็ไม่ทันคิด

เรื่องที่เกี่ยวข้องกับบุตรสาว คนเป็นมารดาอย่าอมตัดสติใจได้ดีกว่า

เฉียวเหลียนตั้งสติได้อย่างรวดเร็ว พูดอย่างเด็ดขาด “หรรณหฺร่านไม่ใช่หมาแมว อยากรังข้างก็ทิ้ง อยากรับกลับไปก็รับอย่างนั้นหรือ เดือนเก้าอากาศบนเขาหนาวเย็นเพียงใด! เด็กตัวเล็กแค่นั้นแม่แต่ห่อผ้าหรือผ้าผวยลักฝืนก็ไม่มี โยนทิ้งเอาไว้ใต้ต้นไม้ทั้งอย่างนั้น ข้าว่ามีแต่เดรัจฉานเท่านั้นแหละที่ทำได้! ครอบครวัเราถึงไม่ได้ร่ำรวยมีอำนาจ แต่เราก็รักลูกสาวเรา

⁵“กึ่งเหนียน” เป็นลักษณะการระบุคุณสมบัตินี้เกิดของคนจีนตามผังปาจื่อ (ผังแปดอักษร) ที่ใช้ระบุวัน เดือน ปี และเวลาตกฟาก โดย “กึ่ง” เป็น 1 ใน 10 กิ่งสวรรค์ ที่มีคุณสมบัตินี้เป็นธาตุดอง (โลหะ) พลังหยาง

เหมือนแก้วตาดวงใจ นางเป็นชีวิตของข้า! ใครคิดจะมาเอานางไป ต้องข้ามศพข้าไปก่อน!”

ช่างไม่เชียวเดิมน่าวุ่นสับสน ด้วยความที่เป็นคนซื่อตรงจิตใจดี เขาคิดว่าหากบิดามารดานางมาตามหาจริงๆ ถ้าไม่คืนเด็กให้ มิเท่ากับเป็นการพรากหรรษาหรรษาตัดสัมพันธ์กับครอบครัวที่แท้จริงของนางหรือ

แต่ยามนี้พอได้ฟังคำภรรยา เขาเองก็รู้สึกว่ามีเหตุผล พวกเขาสองสามีภรรยาลำบากตรากตรำมาสิบหกปีว่าจะเลี้ยงดูบุตรสาวจนเติบโตใหญ่เช่นนี้แล้วจะยกให้ผู้อื่นง่ายๆ ได้อย่างไร แค่คิดว่าอีกสองปีบุตรสาวจะต้องออกเรือนช่างไม่เชียวก็เจ็บปวดจนแทบน้ำตาตกแล้ว!

คิดได้เช่นนี้ สองสามีภรรยาก็เข้าไปที่ห้องเล็ก มองบุตรสาวที่กำลังหลับอยู่บนเตียง

อีกไม่กี่วันนางก็จะอายุครบสิบเจ็ดปีแล้ว ดวงหน้าหมดจดเกลี้ยงเกลาหลับสนิท ไม่รู้ฝันถึงสิ่งใด มุมปากจึงยกขึ้นเป็นรอยยิ้มน้อยๆ...

สองสามภรรยา ช่างไม่หารู้ไม่ว่า ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นอย่างไร สาเหตุนี้ได้เริ่มบ่มเพาะขึ้นตั้งแต่เมื่อหลายวันก่อนแล้ว

คนชุดดำที่เข้ามาหาคนในหมู่บ้านเป็นคนของผู้บำเพ็ญมารเว่ยจิว และก็เป็นกลุ่มเดียวกับที่มาฝังหีบเหล็กที่เขาเจี่ยซานทุกปีนั่นเอง

สองวันก่อน คิษย์ชุดดำหลายคนยืนอยู่ที่เชิงเขาอย่างนอนน้อมเอ่ยกับสตรีงามเฉิดฉันในชุดกระโปรงยาวผ้าโปร่งสีด้ายทองนางหนึ่ง “ผู้อาวุโสเถว ทั้งเขาเจี่ยซานเหมือนถูกปกคลุมด้วยพลังวิญญูณบางอย่าง เราเดินวนรอบเขามารอบหนึ่งแล้ว ยังขึ้นไปไม่ได้เลยขอรับ”

สตรีในชุดผ้าโปร่งสีดำหรือตาลงเล็กน้อย “พวกเจ้าไม่ได้เพิ่งมาเป็นครั้งแรก จ้างคนในหมู่บ้านให้ขึ้นไปก็สิ้นเรื่อง พวกเราไม่มีพลังวิญญูณและไม่มีแก่นกระดูก ปรกาการทิพย์ไม่อาจกิดขวางได้ ทั้งอาคมดูตวิญญูณยังทำให้พวกเขาสูญเสียบรรยากาศสัมผัสทั้งห้า ทำให้พอจะขึ้นไปถึงไหล่เขาได้”

คิษย์ที่เป็นหัวหน้าตอบอย่างลำบากใจ “คิษย์ก็ทำเช่นนั้นขอรับ แต่ว่า... ที่ผ่านมามาคนพวกนั้นแค่ต้องฝังหีบบรรจุอาฆาตวารีไว้ตรงเชิงเขา ไม่จำเป็นต้องขึ้นไปบนเขา ยามนี้เมื่อให้พวกเขาขึ้นไปบนเขา กลับเหมือนถูกภูตผีบังตา เดินหลงอยู่กลางหมอกลึกลับหนึ่งวันเต็มๆ ก็ยังได้แคว้นเวียงอยู่ตรงเชิงเขาเท่านั้น ไม่อาจขึ้นไปได้!”

สตรีในชุดผ้าโปร่งสีดำผู้นี้มีนามว่าถู่จิววน เป็นผู้อาวุโสได้อาณัติ

เว่ยจิว นางฟังแล้วโบกแขนเสื้อวูบหนึ่ง ลมปริศนาที่เกิดขึ้นทำเอาศิษย์ ลีบกว่าคนล้มลงกับพื้น “เจ้าพวกโง่เง่า ปีนี้เป็นปีที่ต้นกำเนิดใหม่จะออกผล ยี่สิบปีก่อนมนุษย์ซึ่งเกอถูกทำลายแก่นกระดูก วิญญาณที่กระจัดกระจายเสี้ยวหนึ่ง อิงอาศัยอยู่กับต้นไม้ หากไม่มีอาฆาตวารีหล่อเลี้ยงรากอย่างเพียงพอ เกรงว่า คนที่ถือกำเนิดขึ้นจากผลไม้คงเป็นคนไร้ประโยชน์ บัดนี้ประมุขของเรา ผึกบำเพ็ญถึงระดับมหายานรวมมรรคา ขึ้นหยวนอิง¹ หลอมรวมแล้ว จำเป็น ต้องทำให้ต้นกำเนิดใหม่ออกผลไม้ทิพย์ที่สมบูรณ์มาให้ได้!”

ระหว่างพูด พวกศิษย์ที่ถูกพัดจนปลิวกระเด็นคล้ายถูกพลังไร้รูปร่างอย่างแฉวนห้อยอยู่กลางอากาศ ต่างเบิกตากว้างแผดเสียงร้องอย่าง เจ็บปวด

ดูจิววนกำหมัด บังเกิดหมอกดำขึ้นมาทันใด จากนั้นนางพลันชักมือ กลับ คล้ายดึงพลังบางอย่างออกมาจากร่างของศิษย์เหล่านั้น ร่างของพวกเขา ตกกระแทกพื้นอย่างแรงเหมือนถูกถลกหนังและกระดูก

“ข้าใช้อาคมสังเวยกกระดูกและแก่นกระดูกและพลังวิญญาณของ พวกเจ้าออกมาแล้ว เช่นนี้พวกเจ้าย่อมสามารถเข้าไปสำรวจสถานการณ์ได้ โดยไร้อุปสรรค ต่อให้ไม่มีแก่นกระดูก ใช้จานเข็มทิศที่ทำจากกระดูกมังกร ก็เพียงพอจะทำลายอาคมพรางตาและขึ้นไปถึงยอดเขาได้ เชื่อว่าพวกเจ้า จะจัดการได้ดีกว่าพวกชาวบ้านในหมู่บ้าน รอให้ฝั่งหีบเรียบร้อยแล้ว ข้ายอมมี วิธีฟื้นฟูพลังวิญญาณของพวกเจ้ากลับมาเอง”

คำพูดง่ายตายเหล่านี้เป็นการหลอกลวงคนธรรมดาที่เพิ่งเข้าสำนัก โดยแท้

อาคมสังเวยกกระดูกเป็นการลงโทษศิษย์ที่ฝ่าฝืนกฎสำนักขั้นรุนแรงที่สุด ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าคนที่ถูกและแก่นกระดูกแล้วยังจะฟื้นฟูกลับมาได้ก็

ต่อให้เป็นผู้บำเพ็ญมารหึงมุซึ่งเกอที่เคยก่อความวุ่นวายใหญ่หลวง ในโลกบำเพ็ญเพียรในอดีต เมื่อถูกอาคมสังเวยกกระดูกแก้ขึ้น ยังไร้เรี่ยวแรง ต้านทาน

¹ “หยวนอิง” เป็นชื่อระดับขั้นการบำเพ็ญในเรื่อง โดยระดับขั้นการบำเพ็ญแบ่งคร่าว ๆ เป็นขั้นฝึกปราด ขั้นสร้างฐาน ขั้นสร้างเม็ดพลัง ขึ้นหยวนอิง ขึ้นผ่านด่านเคราะห์

นับตั้งแต่มุซิงเกอดับสูญไป ผู้บำเพ็ญมารอันดับหนึ่งในยามนี้ก็คือ เว่ยจิว ประมุขสำนักชื่อเหมินของพวกเขา พลังวัตรของเขาเหนือกว่ามุซิงเกอในอดีตมาก

น่าเสียดายที่การเกิดใหม่ของนางมารที่เคยเรียกลมบันดาลฝนในอดีต กลับเป็นได้เพียงผลโลสม² ที่เพิ่มพลังวัตรให้ท่านประมุขเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าคนที่หมายตามผลโลสนี้ไม่ได้มีแต่พวกสำนักชื่อเหมิน แม้แต่สำนักใหญ่หลายสำนักที่อ้างตนว่าเป็นฝ่ายธรรมะก็ส่งคนมาด้วย สร้างปรากฏการพิพม์ไวบนเขา กัดกันมิให้ผู้อื่นแตะต้องต้นกำเนิดใหม่

คนที่วิญญานกระจัดกระจายและเกิดใหม่อีกครั้งบนต้นกำเนิดใหม่ ย่อมเหมือนกลับชาติมาเกิดอีกครั้ง ไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆกับอดีต ยังมีอาจแยกดีแล้ว เหมาะแก่การอบรมบ่มเพาะใหม่

สภาพร่างกายของมุซิงเกอมีความเป็นมาร เบี่ยมด้วยพลังอินรุนแรง มาแต่กำเนิด มีแก่นปัญญาฝังอยู่ในวิญญานแล้ว

สำนักฝ่ายธรรมะเลื่องชื่อมากมายแม้ไม่ได้พูดออกมาอย่างชัดเจน แต่ความจริงล้วนปรารถนาภูมิพิพม์จากต้นไม้อื่นๆนี้ ต้องการนำไปเลี้ยงดูแต่เยาว์วัยและเก็บไว้ใช้ประโยชน์เอง

อย่างไรเสียเคราะห์ห่อสนี่ฟ้าดินที่สามร้อยปีมีหนหนึ่งก็ใกล้จะมาเยือนแล้ว ผู้ทรงฤทธิ์มากมายที่ใกล้จะเห็นหา³ ล้วนต้องการศิษย์ฝีมือดีที่จะช่วยให้พวกเขาฝ่าด่านเคราะห์ไปได้

และร่างของมุซิงเกอที่กลับมาเกิดใหม่ก็นำมาใช้เพื่อการนี้ได้พอดี คิดถึงตรงนี้ ภูจิววนก็รู้สึกสบายใจขึ้นมาก

²ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงผลของต้นโลสม แต่อ้างอิงมาจากชื่อภาษาจีนว่า “เหรินเซินกั่ว” หรือ “ผลไม้แห่งอายุวัฒนะ” ซึ่งเป็นชื่อของสมุนไพรรชนิดหนึ่งที่มีอยู่จริง โดยของจริงจะเป็นส่วนของรากไม้ที่มีรูปร่างเหมือนหน้าเต้านกตัว ลี้น้ำตาล มีฤทธิ์อุ่น รสชาติอโรยคล้ายมันหวาน เป็นพืชเฉพาะถิ่นบนพื้นที่สูงระดับ 3,700 เมตรขึ้นไปในที่ราบสูงชิงไห่-ทิเบต ชาวทิเบตเรียกว่า “โดรามา” (Droma) ถือเป็นสมุนไพรมีคุณค่าอันอันดีและเป็นอาหารมงคล ลามะที่มีชื่อเสียงหลายรูปยังนิยมรับประทานเหรินเซินกั่วเล็กน้อยก่อนเข้าสู่ช่วงถือศีลฉงเน (ถือศีลอด) ด้วยอาจเพราะคุณสมบัติพิเศษนี้ จึงถูกนำชื่อมาใช้ในเรื่อง

³ มีความหมายว่าตายในเชิงขั้วสวรรค์ สำเร็จมรรคผล หรือบรรลุเขียนในมนทัศน์ของลัทธิเต๋า

นางกับมุซิงเกอเคยเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องร่วมสำนัก มองอาจารย์ลำเอียง โปรดปรานแต่มุซิงเกอ ถ่ายทอดวิชาความรู้ให้มุซิงเกอเพียงคนเดียวจน อีกฝ่ายหลอมเม็ดพลังได้อย่างรวดเร็ว ขณะที่ตัวนางกลับสู้ศิษย์น้องคนนี้ ไม่ได้สักอย่าง ความริษยานี้ทรมานภูจิววนอยู่ตลอดเวลา

...แต่ตอนนั้นมุซิงเกอเป็นเพียงผลไม้บนต้น เมื่อใดที่ผลสุกหล่นจากต้น นั้นจะเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของการเกิดใหม่อันน่าสมเพชของนางเท่านั้น...

คิดเช่นนี้แล้ว ภูจิววนก็คลี่ยิ้มเยิบเยิน

นางหนีบเส้นผมหลายเส้นที่กระซกมาจากศีรษะของศิษย์หลายคน เมื่อครู่ ใส่ลงเตาสาริดไบเล็กในมือพลางร้ายอาคมในใจ ไม่นานความรู้สึก ก็เชื่อมต่อกับเหล่าศิษย์บนเขา นางใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้าของตนเข้าแทนที่ ประสาทสัมผัสทั้งห้าของศิษย์เหล่านั้น

...เสียสละศิษย์แค่นี้ก็คนกลับได้ประโยชน์ทีเดียว ดีกว่าใช้งานชาวบ้าน พวกนั้นเป็นไหน ๆ

อาจเพราะปรากฏาทิพย์ที่วางไว้ผ่านกาลเวลาเนิ่นนาน ครั้งนี้นางจึง บงการเหล่าศิษย์ที่เหมือนหุ่นเชิดขึ้นไปถึงยอดเขาได้โดยไร้อุปสรรค ทั้งยังสามารถมองเห็นทุกอย่างบนเขาได้อย่างชัดเจนผ่านดวงตาของพวกเขา

แต่ครั้นนางเห็นเศษซากที่ถูกลมกัดกร่อนใต้ต้นไม้ก็ตะลึงงัน...ผลไม่ ทิพย์หล่นจากต้นมานานแล้วอย่างนั้นหรือ

นางบงการให้ศิษย์บนเขาแหงนหน้าขึ้น เห็นผลไม้ผลใหญ่ห้อยอยู่บน ต้นไม้แล้วจึงค่อยโล่งใจ

ทว่ายามนี้เอง จู่ ๆ ก็เกิดลมกระโชกแรงวูบหนึ่ง นางรู้สึกตึงแน่นที่ หนึ่งศีรษะ เมื่อหันกลับไป เส้นผมก็ถูกกระซกไปหลายเส้น

อึดใจต่อมา ภูจิววนก็สูญเสียประสาทสัมผัสทั้งห้าเช่นกัน ตกอยู่ ใต้บงการของใครคนหนึ่ง

ศิษย์ที่เหลือพากันคุกเข่าอย่างนอบน้อม เปล่งเสียงพร้อมเพรียงกัน “ขอท่านประมุขสุขสวัสดิ์!”

ผู้มาสวมชุดคลุมสีดำ แม้ใบหน้าจะละม้ายสตรีอยู่สามส่วน แต่รูปร่าง กลับสูงใหญ่ กอปรกับนัยน์ตาสว่างริ้วาวรีเจือไฉนเยิบ ทำให้ผู้พบเห็นรู้ได้ โดยไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่คือบุรุษที่เปี่ยมด้วยไอพิฆาต

เขาก็คือประมุขสำนักชื้อเหมิน...เว่ยจิว

เว่ยจิวหมุนนิ้วมือเรียวยาวช้า ๆ ม้วนพันเส้นผมของผู้อาวุโสดู ครั้นเห็น สถานการณ์บนเขาชัดเจนแล้ว เขาจึงบงการให้ศิษย์บนเขาเก็บเปลือกผลไม้ ขึ้นมาแล้วใช้อาคมหวนกลับ เพียงครู่เดียวก็สรุปได้ว่าผลไม้เหล่านั้นจากต้น ในปีธาคูทองหยาง

มุมปากบางของเว่ยจิวยกขึ้น เขาดีดนิ้วเผาเส้นผมบนปลายนิ้วมือ สั่งการเสียงเย็น “ส่งคนลงเขาไปตรวจสอบ ค้นหาเด็กที่เกิดในปีธาคูทองหยาง ทั้งหมดออกมาให้ข้า!”

ยามนี้ประสาธัมผัสทั้งห้าของจิววนกลับคืนมาแล้ว นางรีบคุกเข่า คำนำ “ท่านประมุข เป็นไปได้หรือไม่ว่ากุมารทิพย์ในผลกำเนิดใหม่ที่ร่วงลง มาก่อนผลนั้นอาจไม่ได้อยู่ในละแวกเขาเจวี่ยซานแล้ว”

เว่ยจิวหรีนัยน์ตาวารีที่จับประกายเย็นเยียบ แค้นหัวเราะตอบ “ผล กำเนิดใหม่ร่วงหล่นจากต้นก่อนที่จะสุกก็นับว่าเสี่ยงมากแล้ว หากกุมารทิพย์ อยู่ไกลจากต้นกำเนิดใหม่มากเกินไป ย่อมไม่มีโอกาสรอดชีวิตได้แน่นอน นางอยู่ใกล้ๆ นี้แหละ ค้นหาให้ทั่ว!”

คนของสำนักชื้อเหมินกระจายอยู่ทั่วทุกหนแห่ง อิทธิพลยิ่งใหญ่ เพียง ประมุขสั่งการ ผู้คนในหมู่บ้านและตำบลหลายแห่งแถบนี้ก็ถูกคัดกรองอย่าง ถ้วนถี่

หากการค้นหาครั้งนี้ แม้จะพบเด็กหนุ่มสาวในวัยไล่เลี่ยกันหลายคน แต่กลับไม่มีสักคนที่มีกลิ่นอายพลังวิญญาณของต้นกำเนิดใหม่

เว่ยจิวฟังศิษย์รายงานจบก็เลื่อนสายตาไปยังยอดเขาเจวี่ยซาน บน ต้นไม้เหล่านั้นยังมีผลไม้อีกผล ผลไม้ผลนั้นเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ดูเหมือน ใกล้จะสุกเต็มที

ในอดีตเขาก็อยู่ในศึกครั้งนั้นด้วย ย่อมรู้ดีว่าคนที่ตายไปพร้อมกับ มูซิงเกอยังมีมู่ทรานอยู่ น้องสาวร่วมอุทรของนางอีกคน

สองวิญญาณเข้าสู่ติในต้นไม้และออกผลสองผลก็เรื่องสมเหตุสมผล ตอนนี้มีผลหนึ่งร่วงลงมาก่อน...แม้จะมีความเป็นไปได้มากกว่าผลนั้นคือ มู่ทรานอยู่ที่ความสามารถสามัญ แต่เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาในภายหลัง เว่ยจิวจึงคิดว่าต้องตรวจสอบให้ละเอียดเพื่อความรอบคอบจะดีกว่า

“มุซิงเกอ...” เว่ยจิวเผยอริมฝีปากบางพึมพำชื่อนี้เบาๆ แววดาชั่วร้าย
ทอประกายหมายมาด

เขานำเพ็ญมรรคาamarที่ต่องกินจิตกลืนวิญญาณ สามารถขยายความ
ละโมภอันเป็นสันดานดั้งเดิมออกไปได้ไม่สิ้นสุด กับมุซิงเกอที่ตนปรารถนา
แต่ไม่ได้มา เว่ยจิวยังรู้สึกกลุ่มหลง

คิดเช่นนี้แล้ว ดวงตาของเว่ยจิวคล้ายสะท้อนประกายแดงฉานกระหาย
โลหิต จากเดิมที่ดูเป็นชายหนุ่มรูปโฉมสง่างามสูงส่ง ยามนี้กลับทำให้คน
ไม่กล้าจ้องมองตรงๆ

ทางด้านสองสามีภรรยา หลังจากตัดสินใจได้ ระยะเวลาจึงเก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน
รอให้ศิษย์ของมารร้ายนอกรีตพวกนั้นจากไปก่อน หลบเลี้ยงให้พ้นเคราะห์ภัย
ครั้งนี้แล้วค่อยว่ากัน

เคราะห์ดีที่ทั้งสองคิดอ่านรอบคอบ ครั้งนั้นไม่ได้อุ้มเด็กกลับมาที่
หมู่บ้านทันที ดั้งนั้นเมื่อถึงตอนที่มีคนมาเคาะประตูบ้านจริง ๆ พวกเขา
เพียงแค่ออกวันเกิดปลอมของบุตรสาวตามที่เคยบอกคนในหมู่บ้านไป
เนื่องจากล่าช้าไปหนึ่งปี ในทะเลเบียนล่ำมะโนครวัจจึงระบุไว้ชัดเจนว่าไม่มีความ
เกี่ยวข้องกับปีศาจทองหยาง อีกทั้งคนในหมู่บ้านล้วนเป็นพยานได้ จึงไม่มี
พิรุณแม้แต่น้อย

ส่วนพวกคนซูดดำที่บุกเข้ามาในเรือน พอเห็นบุตรสาวสกุลเซียวท่าทาง
ผ่ายผอมซีโรด ก็คร้านจะซายตาแลเป็นรอบที่สอง

อย่างไรเสียเด็กสาวตรงหน้าก็ไม่มิกลิ่นอายของแก่นปัญญาแม่แต่น้อย
เป็นบุณชนธรรมดาคคนหนึ่ง กระทั่งคุณสมบัติที่จะเข้าสำนักบำเพ็ญเขียนยัง
ไม่มีด้วยซ้ำ แล้วจะเป็นกุมารทิพย์ที่มาจากไหนบนต้นกำเนิดใหม่ได้อย่างไร!

หลังจากครั้งนั้นเพียงครั้งเดียวก็ไม่มีใครมาถามไถ่ที่บ้านอีก

แม้พวกเขาจะแจ้งวันเกิดของบุตรสาวช้าไปหนึ่งปี แต่ทรานทราน
ร่างกายอ่อนแอตั้งแต่เล็ก ตัวเล็กกว่าเด็กวัยเดียวกันอยู่แล้ว จึงไม่มีใครสงสัย

ทว่าในหมู่บ้านมีเด็กที่เกิดในปีศาจทองหยางทั้งหมดห้าคน ว่ากันว่า
ถูกพวกศิษย์ซูดดำใช้มีดกรีดปลายนิ้วมือ หยอดเลือดลงไปนในกระถางกำยาน
สี่ตำสนิท

ช่างไม้เซวียถึงกับหน้าซีดเผือดหลังจากสืบข่าวกลับมา หรานหร่านของเขาร่างกายอ่อนแอบบบาง หากถูกมีดกรีดเช่นนั้นจริง ไม่ใช่เวลาสิบวันถึงครึ่งเดือนไม่มีทางฟื้นฟูกลับมาได้แน่

ต่อมา พวกศิษย์ชุดดำกลุ่มนั้นรุ่นวายุอยู่พักหนึ่ง สุดท้ายก็นำตัวเด็กทั้งหมดในหมู่บ้านรอบ ๆ ที่เกิดในปีธาตุทองหยางกลับไปด้วยอย่างไม่ยอมถอดใจ

แม้พูดให้หน้าฟังว่าต้องการดูว่าพวกเขามีแก่นกระดูกเขียนหรือไม่ แต่การจับตัวคนไปแบบอยู่ไม่เห็นหน้า ตายไม่เห็นศพเช่นนี้ ก็แทบจะเรียกได้ว่าไม่เห็นกฎหมายอยู่ในสายตา

บางครอบครัวเป็นตายก็ไม่ยอม สุดท้ายถูกศิษย์ผู้บำเพ็ญมารที่แข็งแกร่งเหล่านั้นทุบตีจนพิการไปครั้งหนึ่ง ได้แต่มองพวกเขาจับลูกของตนไปโดยไม่อาจทำอะไรได้

หรานหร่านไม่รู้สาเหตุใดสองสามวันมานี้พ่อแม่ของนางถึงดูท้อเหี่ยวเป็นมะเขือม่วงจับน้ำค้ำแข็ง ท่านแม่ยิ่งแล้วใหญ่ เหมือนคนที่ได้รับความตกใจ นอนซมอยู่บนเตียงสองวัน แต่เมื่อมารดาล้มป่วย นางซึ่งเป็นบุตรสาวย่อมต้องแสดงความกตัญญูอย่างเต็มที่

หรานหร่านให้ท่านพ่อช่วยติดเตาให้ แล้วทำมันแผ่นย่างโรยงาตามทีนางเคยเห็นมา รอจนทำเสร็จร้อน ๆ จากเตา หรานหร่านจึงจัดใส่จานยกไปวางบนโต๊ะเล็กให้ท่านพ่อกิน

เฉียวเหลียนมองขนมหน้าตาประณีตที่บุตรสาวทำ ไม่รู้เลยว่านางไปหัดมาจากที่ใด เอ่ยชมพรางถามนาง

หรานหร่านก็ไม่รู้เช่นกัน กัดขนมกินอย่างพึงพอใจกลางตบเสียงอู้อี้ “เคยกินหนหนึ่งก็ทำเป็นแล้ว ท่านแม่ ท่านว่าชาติก่อนข้าน่าจะอดตายใช่หรือไม่ ถึงได้เอาแต่คิดถึงเรื่องกินอยู่เรื่อย”

เฉียวเหลียนทำเสียงถ่มน้ำลายแรง ๆ “เพี้ย ๆ เป็นเด็กตัวแค่นี้พูดเรื่องเป็นตายอะไรกัน ข้าว่าชาติก่อนเจ้าตะกละตายละไม่ว่า!”

พุดจบกัซซังไป นึกขึ้นได้ว่าตนเป็นฝ่ายพุดเรื่องเป็น ๆ ตาย ๆ เสียเอง ส่วนบุตรสาวคนดีของนางกลับหัวเราะพรีด ยังจงใจกัดขนมคำโตสนองความตะกละอีกด้วย

เฉียวเหลียนได้พูดคุยหัวเราะกับบุตรสาวพักหนึ่ง จิตใจที่ตั้งเครียดมาหลายวันก็ผ่อนคลายลง... พวกเขาคนชุดดำไม่มาที่หมู่บ้านหลายวันแล้ว น่าจะพ้นเคราะห์แล้วกรรมัง

สองสามีภรรยาตัดสินใจว่า รอให้ผ่านฤดูเหมันต์ เก็บเงินเป็นค่าเดินทางได้จำนวนหนึ่งแล้ว พวกเขาทั้งครอบครัวจะย้ายกลับบ้านเกิดที่เหอหนิงไปให้ไกลจากสถานที่แห่งความวุ่นวายนี้

ทดลองอ่าน

3

เมื่อเฉี่ยวเหลี่ยมตั้งใจเช่นนี้แล้ว ทั้งครอบครัวก็เตรียมตัวออกเดินทางไกล ในช่วงโพล้เพล้ บณยอดเขาเจ็ดยานมีคนผู้หนึ่งกำลังมองมาที่หมู่บ้านตรงเชิงเขาซึ่งมีควันไฟจากการหุงหาอาหารลอยกรุ่น

คนผู้นั้นรูปร่างสูงใหญ่ ท่วงท่าผึ่งผายดูจตุสน สวมเสื้อคลุมสีเขียวครามกลางแก่กลางใหม่ ดูมอซอเล็กน้อย ผมยวสยายปกปิดใบหน้าครึ่งหนึ่ง ทว่าใบหน้านั้นกลับมองไม่เห็นเครื่องหมาย คล้ายมีผิวหนังปลอมขาวซีดชั้นหนึ่ง ปิดอยู่ ดูน่าสะพรึงยิ่งนัก

แม้เขาเจ็ดยานจะมีปราสาททิพย์ แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดจึงไม่อาจขัดขวางคนผู้นี้และผู้ติดตามสองคนของเขาได้ พวกเขามาถึงต้นไม้บณยอดเขาอย่างราบรื่นไร้อุปสรรค

บุรุษหน้าตาตุตันร่างกำยำที่ยืนอยู่ข้างหลังเขามีนามว่าอวีเจิน

เวลานี้อวีเจินยืนตากลมหนาวเป็นเพื่อนผู้เป็นนายมาครึ่งชั่วยามแล้ว เขาทนแล้วทนอีก สุดท้ายก็เดือนอึกฝ่ายขึ้นมาอย่างอดไม่ได้ “นายท่านจะแจ้งเรื่องนี้กับสำนักอื่น ๆ หรือไม่”

“เรื่องนี้” ที่เขาว่าหมายถึงต้นกำเนิดใหม่ออกผลไม้ทิพย์แล้ว แต่ผลไม้ นั้นร่วงหล่นจากต้นตั้งแต่เมื่อใดก็สุดรู้ เหลือเพียงเศษซากเปลือกผลไม้

นี่เป็นต้นไม้ที่มีอายุนับหมื่นปี ย้อนกลับไปในอดีต นายท่านซูอี้สู่ย เคยใช้โลหิตสังเวย ยอมสละเม็ดพลังของตนไปและสูญเสียพลังวัตรครึ่งหนึ่ง

จึงทำให้ต้นไม้ไม่สามารถรองรับเศษเสี้ยววิญญาณได้ เปลี่ยนความว่างเปล่าให้กลายเป็นกายเนื้อ

อวีเจินไม่ค่อยเข้าใจการกระทำที่ทำร้ายตัวเองเช่นนี้ของนายท่าน เพราะนายท่านทำถึงขั้นนี้ก็เพื่อให้ผู้บำเพ็ญมารหญิงมุซิงเกอที่ชื่อเสียงฉาวโฉ่ได้ถือกำเนิดใหม่!

แม้ซุอี้ลู่จะเคยเป็นศิษย์ของมุซิงเกอ แต่ตอนนั้นเป็นเพราะจอมมารหญิงมุซิงเกอพึงใจในรูปโฉมอันโดดเด่นของเขา จึงใช้กำลังบังคับให้เขาซึ่งเดิมเป็นศิษย์เขาสู่ซานย้ายมาเป็นศิษย์นาง ทั้งยังบังคับให้เขาเปลี่ยนมาบำเพ็ญมรรคาamar

กล่าวถึงนายท่านของเขา ก่อนที่จะบำเพ็ญเซียน เขาเป็นบุตรนอกสมรสที่เกิดจากนางนอกห้อง¹ ของผิงซินหวัง² ซึ่งทรงอำนาจมากในครั้งนั้น แม้มีอาจเข้าศาลบรรพชนและไม่มีชื่อในผังตระกูล แต่เนื่องจากเป็นบุตรที่เกิดจากสตรีที่ผิงซินหวังรัก จึงมีชีวิตสุขสบายมาแต่เล็ก ไหนเลยจะเคยถูกสตรีรังการเช่นนี้

ไม่คิดว่าหลังจากนายน้อยตัดสินใจบำเพ็ญเซียนตัดขาดจากคู่อริทางโลก ตอนอายุสิบหก เด็กหนุ่มที่เปรียบประหนึ่งบุปผากลับต้องตกไปอยู่ในเงื้อมมือนางมารที่ชื่อเสียงเลวเหลว

เคราะห์ดีที่นายท่านมีพรสวรรค์ไม่ธรรมดา เฉลียวฉลาดมาแต่กำเนิด แม้พลังวัตรจะสู้มุซิงเกอไม่ได้ แต่ภายหลังก็ตามทัน ถึงขั้นทรยศสำนักและอาจารย์ ช่วยเหลือฝ่ายธรรมะสังหารจอมมารหญิงโหดชั่วผู้นี้

ย้อนนึกถึงเรื่องราวในครั้งนั้น มุซิงเกอถูกสามสำนักใหญ่ผู้บำเพ็ญเซียนรุมโจมตี ร่างกายถูกอาคมสังเวกกระดุกเก้าชั้น ไม่อาจโต้ตอบได้แม้แต่ช่วยสุดท้ายถูกถอนแก่นกระดูก หลังวิญญาณถูกทำลายหมดสิ้น จุดจบคือดวงจิตแตกข่านวิญญาณสูญสลาย

¹ คำเรียกหญิงอื่นของสามีนอกเหนือจากภรรยาหลัก หรือก็คืออนุภรรยาที่ไม่ได้ผ่านการแต่งงานเข้ามาตามพิธีการ คำว่า “นอกห้อง” ก็หมายถึง นอกเรือน คือการเลี้ยงสตรีเอาไว้นอกบ้าน ไม่ได้แต่งงานเข้ามาในเรือนหลัก

² “ซินหวัง” คือบรรดาศักดิ์ที่จักรพรรดิแต่งตั้งให้แก่โอรส พระเชษฐา พระอนุชาคนในราชสกุล หรือขุนแห่งมองโกล เป็นบรรดาศักดิ์ชั้นสูงสุดรองจากรัชทายาท

หากมิใช่ นายท่านยังมือไว้ไมตรี เก็บเสียวิญญานนางไว้และชักนำให้ไปอิงอาศัยบนต้นกำเนิดใหม่ เกรงว่านับจากนั้นโลกนี้คงไม่มีผู้บำเพ็ญมารมุขิงเกออีก

น่าแค้นใจนัก จอมมารหญิงผู้นั้นก่อนตายยังขยับนิ้วมือร้ายคำสาปใส่ นายท่าน เป็นอาคมหลอมพัทตร์บัดซบนั้น! ทำให้ซู้อู่ส่วยที่รูปร่างมดขี้เขี้ยวต้องถูกผนึกใบหน้าไว้ นับแต่นั้นได้แต่ใช้ผ้าโปร่งปิดคลุมใบหน้า

ก่อนตายยังมีอุบายกลั่นแกล้งผู้อื่นเหมือนเด็ก ๆ เห็นได้ชัดว่าจอมมารหญิงผู้นี้มีความชื่นชอบอันโหดชั่วเพียงใด!

อาจเพราะรู้สึกเหนียวหนำกับอาคมหลอมพัทตร์ บางครั้งนายท่านก็เปิดเผยใบหน้าที่แท้จริงต่อผู้อื่น และมักทำให้เกิดเสียงอุทานและคำเย้ยหยันตามมาเสมอ หลังจากนั้นมาเขาก็ค่อย ๆ พุดน้อยลงทุกที นอกจากการสร้างฐานและหลอมลูกกลอน เวลาส่วนใหญ่ล้วนเหมือนชนในยามนี้ ยืนเงียบอยู่บนเขาที่ว่างเปล่าเพียงลำพัง

เด็กหนุ่มที่อบอุ่นสง่างามในความทรงจำคล้ายจะเปลี่ยนไปเป็นคนละคน นับตั้งแต่มุขิงเกอถูกสังหาร เจียบังจันจนน่ากลัว

อาจเพราะอยากถอนอาคมที่น่ารำคาญใจนี้ นายท่านถึงได้ตั้งต้นจะทำให้ นางมารผู้นี้ถือกำเนิดใหม่

ทว่าเมื่อสิบเจ็ดปีก่อน ตอนที่วีเจินกับอวีถงผู้น้องสาวมาที่เขาเจวี่ยซานพร้อมนายท่าน จู ๆ ก็พบว่าต้นไม้ติดผลแล้ว น่าเสียดายที่ตอนนั้นสามสำนักใหญ่ส่งคนมาทำลายต้นกำเนิดใหม่ นายท่านจึงขัดขวางพวกเขาไว้ต่อสู้กับยอดฝีมือหลายคนอย่างดุเดือด

เนื่องจากสูญเสียเมล็ดพลังในร่างกายเพื่อช่วยให้มุขิงเกอเกิดใหม่ ทำให้ซู้อู่ส่วยไม่เหมือนก่อน แต่ทำที่ที่พร้อมจะระเบิดดวงจิตตายไปพร้อมกันได้ทุกเมื่อก็ทำให้ศัตรูยากจะต้านทาน

ถึงอย่างไรทุกคนต่างก็รู้ว่า ในอดีตซู้อู่ส่วยมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อชัยชนะของสามสำนักใหญ่ หากเขาตายด้วยน้ำมือสามสำนักใหญ่ ชื่อเสียงของฝ่ายธรรมะย่อมต่างพร้อยเพราะฆ่าเมื่อเสร็จงานไม่แบ่ง³

³ หมายถึง พอหมดประโยชน์ก็กำจัดทิ้ง

สุดท้ายยอดฝีมือเหล่านั้นต่อสู้กับซู่อี๋สู้อยจนจำคาญ อีกทั้งเห็นเขาที่ในวันวานเคยหล่อเหลาส่งงามมีใบหน้าพรำเลื่อน นำเวหนยั้งนัก จึงตัดสินใจอาศัยทางลาดลงจากหลังลา⁴ ทำสัญญากับซู่อี๋สู้อย่างใจกว้าง...อนุญาตให้มูซิงเกอถือกำเนิดใหม่บนต้นไม้ เพื่อจะได้ถอนอาคมบนใบหน้าซู่อี๋สู้อย

ทว่าสามสำนักใหญ่ประกาศชัดเจนว่า หลังจากถอนอาคมแล้ว ความเป็นความตายของมูซิงเกอจะไม่ขึ้นอยู่กับซู่อี๋สู้อยอีกต่อไป

นับจากนั้นมาเขาเจี๋ยซานก็ถูกร่ายอาคมต้องห้าม ไม่ว่าผู้ใดก็มีอาการกล้ากราย ได้แต่รอให้ผลกำเนิดใหม่สุกและร่วงหล่นจากต้นเท่านั้น

แต่เนื่องจากต้นไม้ไม่เคยถูกหล่อเลี้ยงด้วยเม็ดพลังและเลือดศักดิ์สิทธิ์ของซู่อี๋สู้อย แม้จะมีปราการทิพย์ก็ทำได้เพียงขัดขวางคนที่มิเจตนาแอบแฝงเท่านั้น ไม่อาจหยุดยั้งซู่อี๋สู้อยไม่ให้ขึ้นเขาได้

ทว่าตลอดช่วงเวลานับยาวนานที่ผ่านมา ซู่อี๋สู้อยกลับไม่เคยมาที่นั่นอีกเลย จนกระทั่งวันนี้ ตอนพวกเขาผ่านมาที่นี่ ู่ๆ ก็พบว่าปราการทิพย์อ่อนแรงเหมือนจะมีร่องรอยการถูกบุกรุก จึงได้ขึ้นมาตรวจสอบดู

ครั้นเห็นแล้วก็ต้องตกใจ! สองพี่น้องสกุลอวี๋พบว่าผลไม้บนต้นกำเนิดใหม่ร่วงลงมาตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ อีกทั้งนางมารที่มาเกิดใหม่ในผลไม้ก็ไม่รู้ชื่ออยู่แห่งหนใดแล้ว หากมูซิงเกอที่เกิดใหม่นี้เสียยังไม่เปลี่ยน ทั้งยังไม่มีผู้ใดบังคับควบคุม ใ้ให้ล้ามีต้องงุ่นวายอีกครั้งหรือ

เวลานี้เอง ซู่อี๋สู้อยซึ่งยืนอยู่บนเขามานานจึงเอ่ย “ยังมีอีกผลหนึ่ง...”

อวี๋เฉินได้ยินเช่นนั้นก็หันกลับไปมอง และต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าบนต้นไม้ที่เมื่อครู่ดูค่อนข้างโกร๋นมีผลไม้อีกผลหนึ่งจริง ๆ

เขาอดขยี้ตาไม่ได้ และพบว่าผลไม้ชิ้นนี้อยู่หลังกลุ่มใบไม้เขียวแห้งบางที่เขาอาจไม่ได้ดูให้ดี เมื่อครู่จึงไม่สังเกตเห็น

แต่กิ่งที่ผลไม้ชิ้นนี้ห้อยอยู่แตกต่างจากเมื่อครั้งก่อนอย่างเห็นได้ชัด!
หรือว่า...ต้นไม้ต้นนี้ติดผลสองผล?

สตรีด้านข้างที่ยืนเงิบมาตลอดเป็นน้องสาวแท้ ๆ ของอวี๋เฉิน นางชื่อ

⁴ใช้ประโยชน์จากเงื่อนไขที่เอื้อประโยชน์ เปรียบเหมือนการลงจากหลังลาตอนที่อยู่บนทางลาด กล่าวคือ อาศัยลักษณะพื้นที่ที่เอื้ออำนวยยอมลงจากหลังลาได้สะดวกสบาย

อวีถิง คอยติดตามรับใช้ซู้อี้สู่ยมาตลอดเช่นกัน

พอเห็นเช่นนั้น อวีถิงก็ถามหยิ่งเซิง “ครั้งนั้นมูซิงเกอก่อบาปมหันต์ แต่มูหฺรานอู่ห้องสาวนางที่บำเพ็ญเพียรมาด้วยกันกลับเป็นคนจิตใจบริสุทธิ์งดงาม พื้นนิสัยแตกต่างจากพี่สาวโดยสิ้นเชิง น่าเสียดาย คนดีเช่นนั้น กลับไม่รอดพ้นเงื้อมมือของมูซิงเกอ สุดท้ายต้องตกตายไปพร้อมกับพี่สาว ในศึกบนเขาเจ็วี่ซาน...”

พุดถึงตรงนี้ อวีถิงก็ชะงักคล้ายนึกอะไรขึ้นได้ “ตอนนั้นมูหฺรานอู่ ช่วยเหลือสามสำนักใหญ่ คิดจะใช้กุญแจกลืนวิญญาณพันธนาการดวงจิต ของมูซิงเกอไว้ น่าเสียดายที่สุดท้ายถูกมูซิงเกอตอบโต้และลากเข้าไปใน กุญแจกลืนวิญญาณ หรือจะเป็นเพราะเหตุนี้ เลี้ยววิญญาณของพวกนาง จึงพัวพันอยู่ด้วยกัน และมาเกิดใหม่บนต้นกำเนิดใหม่พร้อมกัน ทำให้ต้นไม้ออกผลสองผล”

ตอนนั้นอวีถิงยังเยาว์วัย ยังไม่สร้างฐาน ความทรงจำเกี่ยวกับมูหฺรานอู่ จึงน้อยนิดจนน่าสงสาร มูหฺรานอู่แม้จะมีนิสัยใจคอดี แต่เมื่อเทียบกับพี่สาว ของนางที่พรสวรรค์ล้ำเลิศ ทั้งรูปโฉมยังงามเฉิดฉันแล้ว มูหฺรานอู่ก็ธรรมดา จนทำให้ผู้คนจดจำไม่ได้จริงๆ

“หากต้นไม้นี้ ออกผลสองผล เช่นนั้นคนที่หล่นลงมาก่อนเป็นมูหฺรานอู่ หรือว่ามูซิงเกอกันแน่”

เมื่ออวีเจินเอ่ยข้อสงสัยนี้ขึ้นมา ซู้อี้สู่ยซึ่งยืนนั่งเงียบกลางสายลม มาโดยตลอดก็ยังคงไม่เอ่ยอะไร

กลับเป็นอวีถิงที่เหยียดปาก เอ่ยอย่างขุ่นเคือง “ไม่เคยเห็นนกกาเหว่า ยึดรังนกตัวอื่นหรือไร ลูกนกกาเหว่าพอกออกจากไข่ก็จะผลัดขนของ เจ้าของรังตกจากรังทั้งหมด พลังวิญญาณของต้นกำเนิดใหม่มีจำกัด หากมี ผลไม้สองผล ย่อมต้องแบ่งพลังวิญญาณออกไปอย่างเท่าเทียม ตอนนี้อยู่ที่อ่อนแอ ย่อมต้องถูกเขี่ยทิ้งก่อนอยู่แล้ว”

สิบเจ็ดปีก่อน อวีถิงเคยมาเยือนเขาเจ็วี่ซานพร้อมกับนายท่าน ตอนนั้น ผลไม้ที่ร่วงหล่นไปก่อนติดผลที่ปลายกิ่งทิศตะวันตกของต้นไม้อีก ทว่าบัดนี้ กิ่งทิศตะวันตกไม่มีผลไม้แล้ว ผลไม้ที่ทยอยหล่นอยู่ตรงกิ่งทิศตะวันออกจน แทบมองไม่เห็นกลับเจริญเติบโตขึ้นมากภายในช่วงเวลาสั้นๆ

เห็นชัดว่ามุซซิงเกอเซียเสียชีวิตวิญญูณที่มาจากเกิดใหม่ของน้องสาวทิ้งและยึดครองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ไว้คนเดียว อย่างไรก็ตามเสียไม่ว่าด้วยคุณสมบัติหรือแก่นปัญญา มุหฺรานอูก็เทียบมุซซิงเกอที่สาวนางไม่ติด

มุหฺรานอูผู้นำสงสารร่วงหล่นลงมาก่อนเวลา เกรงว่ากายเนื้อยังไม่ทันได้สร้างก็คงถูกสายลมกัดกร่อนจนสูญสลายไปแล้วกระมัง

คิดถึงท่าทางบริสุทธิ์ดีงามของมุหฺรานอูแล้ว อวีงก็รู้สึกเวทนาอยู่บ้าง ทว่าเวลานี้เอง ชูอี่สูยซึ่งนั่งเฝ้ายามนานกลับเอ่ยถ้อยคำออกมายาวเหยียดอย่างหาได้ยาก “วังหลังซีไม่ได้รับศิษย์นานแล้ว พวกเจ้าไปรับศิษย์จากหมู่บ้านละแวกนี้มาสักหน่อยเถอะ”

สองพี่น้องสกุลอวีฟงแล้วตะลึงงัน วังหลังซีคือสำนักที่นางมารมุซซิงเกอก่อตั้งขึ้นในอดีต การเข้าสำนักไม่ว่าจะมีแก่นกระดูกหรือแก่นปัญญาเล็กน้อยเพียงใด รับผิดชอบต่อคำพร้าเท่านั้น ไม่ว่าจะชายหรือหญิงล้วนต้องดูว่าหน้าตางดงามหรือไม่ เงื่อนไขเช่นนี้สะท้อนธาตุแท้ของนางมารที่หมกมุ่นในราคะอย่างชัดเจน

ตอนนั้นที่นางได้ศิษย์โดดเด่นอย่างชูอี่สูยมาอยู่ในสำนัก ล้วนเป็นเพราะแมวตาบอดเจอหนูตาย^๕ เท่านั้น

ภายหลังนางมารถูกลงทัณฑ์ วังหลังซีซึ่งไร้ระเบียบกฎเกณฑ์แห่งนี้จึงไม่มีผู้สืบทอดอีก

ทว่านางมารได้ทิ้งทรัพย์สมบัติไว้ให้พวกศิษย์คำพร้าของนางไม่น้อยทีเดียว กอปรกับศิษย์ทั้งหลายของนางส่วนใหญ่ล้วนไม่มีพลังวัตรของผู้บำเพ็ญมารแม้แต่หน่อย สามสำนักใหญ่ที่เรียกตนเองว่าฝ่ายธรรมะไม่สะดวกใจที่จะให้พวกเขารับโทษทัณฑ์ ทำลายชื่อเสียงของตัวเองเปล่าๆ ดังนั้นจึงให้พวกเขาได้เงินแล้วแยกย้ายไปทำมาหากิน

แต่บัดนี้ชูอี่สูยกลับจะเปิดเขารับศิษย์อีกครั้งภายใต้ชื่อวังหลังซี เรื่องนี้ทำให้สองพี่น้องสกุลอวีฟงรู้สึกสับสนจนยากโดยแท้

แต่ชูอี่สูยมิได้อธิบายอะไรเพิ่มเติม เพียงสะกิดปลายเท้าเบาๆ เลือ่คลุมสี่เขี้ยวครามพลิวไหว เห็นกายลงจากอีกด้านของเขาไปอย่างรวดเร็ว สอง

^๕ หมายถึง การประสบความสำเร็จโดยบังเอิญอย่างคาดไม่ถึง

พี่น้องสกุลอีวีรับเหมาตามผู้เป็นนายไป

หลายวันนี่บนเขาเกิดเรื่องปั่นป่วนวุ่นวาย แต่ในหมู่บ้านกลับยังสงบสุข ชาวบ้านยังคงทำนาเมื่อตะวันขึ้น พักผ่อนเมื่อตะวันตก

หลังจากเฉียวเหลียนตัดสินใจว่าจะย้ายหลักแหล่ง ก็เริ่มจัดการปล่อยเช่าที่นาไม่กี่หมู⁶ ของครอบครัวในระยะยาว

บ้านเรือนในหมู่บ้านไม่มีมูลค่า มีผู้เก็บเอาไว้ก่อน รอให้มรสุมผ่านพ้นไปแล้ว พวกเขาค่อยตัดสินใจอีกทีว่าจะกลับมาหรือไม่

แต่ในช่วงเวลานี้เอง ปัญหาใหม่ก็ผุดขึ้นมาอีก

วันนี้ตอนช่างไม้เซวียไปที่บ้านคบหบดีตึงคิดเงินค่าแรงทำงานไม้ ภรรยาของคบหบดีตึงกลับใจหาเรื่อง บอกว่าฝีมือของช่างไม้เซวียไม่ดี โตะกินข้าวตัวหนึ่งที่ทำออกมายังไม่ทันไรผิวโตะก็แตกแล้ว ดังนั้นจึงไม่ยอมจ่ายค่าแรง

บุตรชายคนรองของคบหบดีตึงกำลังจะแต่งงาน สั่งทำเครื่องเรือนใหม่ทั้งชุด เซวียเหลียนก๊วยทำงานนี้อยู่เดือนกว่า แต่เวลานี้พวกเขากลับบ้ายเบี่ยงไม่ยอมจ่ายค่าแรง ยามนี้อย่าว่าแต่เงินค่าเดินทางเลย แม้แต่พื้นข้าวสารน้ำมันเกลือของครอบครัวก็เริ่มผืดเคืองแล้ว

ช่างไม้เซวียเป็นคนหัวรั้น เขาบอกคบหบดีตึงตั้งแต่แรกแล้วว่า ไม้ที่ใช้ทำโตะตัวนั้นไม่ดี มีความชื้นเล็กน้อย หากนำมาทำเครื่องเรือนอาจจะปริแตกได้

แต่คบหบดีตึงอยากประหยัดค่าไม้ เอาแต่บอกว่าไม้เนี่ยยังใช้การได้และไม่ยอมซื้อใหม่

เซวียเหลียนก๊วยจนปัญญา ได้แต่ทำเครื่องเรือนออกมาตามคำสั่งผู้ว่าจ้าง ไม่คิดว่าภายหลังนายหญิงสกุลตึงกลับไม่ยอมรับ ทั้งยังสั่งคนงานที่บ้านตบหน้าเซวียเหลียนก๊วยไปสองฉาด

ความจริงนายหญิงสกุลตึงผู้นี้ใจ บุตรชายคนรองของตนอนาคตสดใส ไม่ง่ายเลยกว่าจะได้เกี่ยวดองกับผู้สูงศักดิ์ในอำเภอ แต่เขากลับหลงนางเด็กซีโรที่บ้านสกุลเซวียหัวปักหัวปำ เอาแต่บอกว่าจะรับเซวียหรรณหฺร่น

⁶ 1 หมู เท่ากับประมาณ 666.67 ตารางเมตร

เข้ามาเป็นอนุ

นี่หากคุณหนูตระกูลจวีเทรินรู้เข้า มิต้องโมโหจนเปลี่ยนใจไม่ยอมแต่งงานหรือ

นายหญิงสกุลตึงรู้สึกว่าเป็นบุตรชายคนรองหลงใหลเอาบางของนางเด็กซีโรคนั้นจนวิญญานหลุดลอยไปแล้ว ดังนั้นจึงตัดสินใจสั่งสอนสกุลเซวียสักหน่อย พวกเขาจะได้รู้ว่าธรรมเนียมประตูป้านเศรษฐีมิใช่จะข้ามเข้ามาได้ง่ายๆ นางแพศยานั้นจะได้ถอดใจเสียแต่เนิ่นๆ อย่าได้มายั่วยวนบุตรชายนาง ด้วยเหตุนี้นางจึงหาเรื่องไม่ยอมจ่ายเงิน และยังถือโอกาสสั่งสอนช่างไม้เซวียไปยกหนึ่ง

เฉี่ยวเหลี่ยมฟังแล้วโมโหจนใบหน้าแดงก่ำ อ้าปากดำตันที่ “ไอ้ตัวอัปรีย์ เลวทรามเกินไปแล้ว! มิน่าเล่าก่อนหน้าถึงได้ไม่มีใครไปรับงานที่บ้านเขา”

ตอนนี้ เซวียเหลียนก๊วยเองก็หุตาสว่างแล้ว โตะไม้หิ้วตัวนั้นวัสดุใช้ไม่ได้ เครื่องเรือนที่บ้านสกุลตึงใช้สำหรับการแต่งงานล้วนเป็นไม้หึงมูอย่างดี มีเพียง โตะตัวนั้นที่ดูเหมือนไม้ไผ่ไฟไร้ไฟ แต่กลับถูกเอามาใช้หาเรื่องเขา

หรือหากป่าไฟไร้ไฟไม่มีโตะกินข้าวแล้วจะทำให้การแต่งงานของลูกชาย พวกเขาล่าช้า?

เห็นชัดว่าสกุลตึงจงใจเล่นตุกติก คิดจะเบี้ยวเงินค่าแรงตั้งแต่ต้น ซ่างไม้เซวียนึกเสียใจภายหลังยิ่งนัก ตอนแรกแม้แต่หรานหฺร่านบุตรสาวเขายังเตือนไม่ให้เขารับงานนี้ แต่เห็นสกุลตึงเสนอค่าแรงสูง สุดท้ายก็ทนความเย้ายวนไม่ไหว ถึงได้รับงานที่น่ารังเกียจนี้มา

หรานหฺร่านฟังอยู่ด้านข้างตลอด ครั้นเห็นท่านพ่อท่านแม่โกรธมาก จึงเอ่ยปลอบเซวียเหลียนก๊วย “ท่านพ่อ อย่าไปเปลืองน้ำลายกับคนเลวอย่างพวกสกุลตึงนั่นเลย ถือเสียว่าทำบุญโลงศพให้ครอบครัวพวกเขาไปแล้วกัน”

แต่เห็นได้ชัดว่าสองสามีภรรยาไม่ฟังคำปลอบโยนของบุตรสาวแม้แต่

น้อย

เฉียวเหลียนมินิสัยดุตันเอาเรื่อง ผู้ชายบ้านตนถูกเอาเปรียบเช่นนี้ จะให้ทนได้อย่างไร

นางมองถึงข้าวสารในบ้านที่ใกล้จะเห็นกันถังเต็มทีก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป

วางทัพพิศอดข้าว ปลดผ้ากันเปื้อนออก แล้วรีบตรงไปที่บ้านผู้ใหญ่บ้าน
หมายจะให้ผู้ใหญ่บ้านไปที่บ้านสกุลดิงกับนางเพื่อเจรจาเรื่องนี้และทวงค่าแรง
คืนมา

เซวียเหลียนกั๊ยไม่วางใจ บอกให้บุตรสาวกินข้าวอยู่ที่บ้าน ส่วนตัวเขา
รีบตามเฉี่ยวเหลียนออกไปด้วย

เซวียหฺรานหฺรานกลัวบิดามารดาจะเสียเปรียบ รีบปลัดเสื้อตัวนอก
ปากก็ร้องตะโกนไปทางลานเรือน “ท่านแม่ หากท่านจะไปให้ได้ ก็อย่าไปมี
ปากเสียงกับพวกเขาเล่า แค่ว่าพูดจาหนุ่มนวลเหมือนปรับทุกข์ว่าเราไม่มีข้าวสาร
จะกรอกหม้อแล้ว และยกย่องบุตรชายคนรองของพวกเขาว่ามีคุณธรรมจิตใจ
ดีงาม รับรองว่าต้องสอบผ่านเชิงชื่อ¹ ได้อย่างราบรื่นแน่นอน!”

น่าเสียดาย เฉี่ยวเหลียนที่กำลังหัวฟัดหัวเหวี่ยงไม่ได้รับฟังคำพูดของ
บุตรสาวเลย... น้ำหน้าอย่างไ้ร่องสกุลดิงเระะ ก็แค่คนต๊อหดจัด! ข้าต้องบ้า
ไปแล้วนะสิถึงจะไปชมมัน!

กว่าหฺรานหฺรานจะปลัดเสื้อผ้าเสร็จ บิดามารดาก็ออกจากบ้านไปแล้ว
นางจึงรีบตามออกไป

แต่พอก้าวพ้นประตู เยกหน้าขึ้น นางกลับพบบุรุษในชุดสีเขียวคราม
ที่ซักจนสีซีดผู้หนึ่งยืนอยู่หน้าประตู

บุรุษผู้นั้นร่างสูงใหญ่ เซวียหฺรานหฺรานที่ตัวเล็กเตี้ยได้แต่แหงนหน้า
มองเขา กลับพบว่าเขาสวมหมวกม่าน ผ้าคลุมหน้าเนื้อหนาบดบังใบหน้าเขา
ไว้อย่างมิดชิด

ดูเหมือนบุรุษคนนี้ก็กำลังก้มหน้ามองนางอยู่เช่นกัน สายลมโฉบอ่อน
เคล้ากลิ่นหอมของดอกเบญจมาศเดือนสารทิมรั่ว ลมที่รำเพยมาพร้อม
กลิ่นหอมพัดผ้าคลุมหน้าพลิวไหว แต่กลับมองเห็นใบหน้าเขาไม่ชัด

หฺรานหฺรานนิ่งงัน ผ่านไปครู่ใหญ่กว่าจะดึงสติกลับมาได้ นางแน่ใจว่า
เขาไม่ใช่คนในหมู่บ้าน จึงรีบถอยหลังหลายก้าว มองเขาอย่างระแวงระวัง

เห็นชัดว่าเขากำลังรอคนอยู่ เพียงแต่ไม่รู้ว่ารอใคร

เวลานี้ก็เห็นยายหวงข้างบ้านเอาถังใส่เศษอาหารสำหรับเลี้ยงหมูสาตใส่

¹ การสอบเข้ารับราชการระดับมณฑล บัณฑิตที่สอบผ่านเชิงชื่อจะถูกเรียกว่า “จวีเหริน”

ชายฉกรรจ์ร่างกำยำคนหนึ่ง “ไม่กี่วันก่อนก็เพิ่งมาจับคนในหมู่บ้านเราไป วันนี้เปลี่ยนลูกไม้มาหลอกคนอื่นอีกแล้ววรี! อู๋! บรรลุเป็นเซียนเป็นอมตะไม่แก่เฒ่า บ้าบออะไร คนบ้านข้าแต่ละคนอายุยืนกันทั้งนั้น!”

อวี่เจินไม่รู้เลยว่าก่อนหน้านั้นไม่นานคนในสำนักของเว่ยจิวเฟิงมาก่อนเรื่องในหมู่บ้าน เขาเร็นกายฝึกบำเพ็ญกับนายท่านในป่าเขาลึก ไม่ได้เข้ามาในหมู่บ้านและตัวต่าบลานแล้ว คิดไม่ถึงว่าผู้คนในโลกจะเปลี่ยนไปเป็นใจคอดุร้ายเช่นนี้

เขาเพียงแค่ว่าจะไปขอน้ำดื่มจากหญิงชราผู้นี้ และถือโอกาสถามว่าในหมู่บ้านมีเด็กหนุ่มสาวที่อยากคารวะอาจารย์ฝึกวิชาเซียนบ้างหรือไม่ ยิ่งพูดไม่ทันจบ หญิงชราก็คว่ำถั่งขึ้นมาสาदन้ำสปรกใส่เขาเสียแล้ว

น่าแค้นใจนักที่เขาฝึกบำเพ็ญมาหลายปี แต่แก่นปัญญายังคงตันขึ้นไปหน่อย แม้จะท่องคาถากันน้ำในใจแล้ว แต่ทักษะยังคงไม่ได้เรื่อง ถูกน้ำเหม็นบูดสาदन้ำใส่เต็มหัว

อวี่เจินแม้จะเปี่ยมด้วยวรยุทธ์ แต่ศักดิ์ศรีของผู้ฝึกยุทธ์ไม่อนุญาติให้เขาทำร้ายหญิงชาวบ้านแก่ ๆ ที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวได้ ดังนั้นจึงได้แต่แผดร้องโวยวายด้วยความโมโห ถลิ่งตาแยงถึงไม้ไผ่ขึ้นมาและขยี้มันจนแหลกละเอียดด้วยมือเดียว

พละกำลังมหาศาลเช่นนี้ทำเอายายหวงตกใจ รีบปิดประตูลงกลอนไม้กล้ำส่งเสียงต่าอีก

เซวียหฺรานหฺรานเองก็ตกใจเช่นกัน ขณะกำลังจะหันกลับเข้าไปในเรือนก็มีสตรีร่างสูงโปร่ง คิ้วหนาตาคมผู้หนึ่งโผล่มาทางด้านหลัง ขวางทางนางไว้

อีกฝ่ายกุมหมัดคารวะ เหยียบเซวียหฺรานหฺราน “แม่นางน้อย ไม่ทราบว่าจะขอน้ำสักถังให้พี่ชายข้าล้างหน้าสักหน่อยได้หรือไม่”

เวลานี้เอง ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ที่ทั้งเนื้อทั้งตัวเหม็นหึ่งก็ก้าวออกมา ถลิ่งต่าจ้องเซวียหฺรานหฺราน รวกับว่าหากนางกล้าเอ่ยคำว่า “ไม่” เขาจะฟาดนางให้แหลกคามือเหมือนถั่งไม้เมื่อครู่

เซวียหฺรานหฺรานเงยไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็พยักหน้า “ตุ่มน้ำอยู่ในลานเชิญพวกท่านตามสบาย”

รอนจนชายฉกรรจ์ผู้นั้นเดินไปที่ลานเรือนแล้ว เซวียหฺรานหฺรานรีบ

หันหลังออกวิ่ง ในเมื่อบ้านของตนมีคนชั่วเข้ามา นางก็ได้แต่ต้องวิ่งไปหาผู้ใหญ่บ้าน ให้เขาเกณฑ์ชายฉกรรจ์ที่แข็งแรงในหมู่บ้านมาไล่คนพวกนี้ออกไป จนใจที่นางวิ่งไปได้ไม่กี่ก้าว สองขากลับเหมือนควบคุมไม่ได้ พานางเดินกลับมาในลานเรือนเอง

พอนางเข้าประตูมา ประตูลานเรือนก็เหมือนถูกลมพัด ปิดลงเอง

เชวียหฺรานหฺรานมองสองขาของตนอย่างเหลือเชื่อ เมื่อครุ่นนี้พวกมันไม่ฟังคำสั่งนางแม้แต่น้อย เหมือนถูกสะกดด้วยอาคมอย่างไรอย่างนั้น...

เวลานี้บุรุษร่างสูงใหญ่ที่สวมหมวกม่านก็ยืนอยู่ในลานบ้านของนางแล้วเช่นกัน ดูเหมือนกำลังจับจ้องมาทางนางผ่านหมวกม่านด้วยสายตาเย็นชา

เชวียหฺรานหฺรานรู้สึกว้าวเมื่อครุ่นถูกพลังลึกลับควบคุม จึงตกใจจนไม่กล้าขยับตัว ค่อยๆ เคลื่อนตัวช้าๆ ไปตามกำแพง จากนั้นยกม่านงายาวที่พ่อของนางนั่งประจำขึ้นมา เอ่ยกับชายผู้นั้นอย่างกุกกิบ “นายท่านผู้นี้ เชิญนั่งก่อนเถิด ข้าจะไปยกน้ำร้อนมาให้นายท่านผู้นั้นล้างหน้า...”

พูดจบนางก็ม้วนแขนเสื้อขึ้นทันที เดินเข้าไปในครัว เปิดฝาหม้อแล้วตักน้ำร้อนจากหม้อเหล็กไปใหญ่อย่างทะมัดทะแมง

อวีถิงที่อยู่ด้านข้างเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ เมื่อครุ่นนายท่านใช้เคล็ดวิชาพิเศษชักนำให้เด็กสาวคนนั้นเดินกลับเข้ามาในลานเรือน

ว่ากันตามหลักแล้ว เด็กสาวชาวบ้านในชนบทคนนั้นควรจะต้องตกใจ ร้องไวยวายถึงจะถูก แต่คิดไม่ถึงว่าแม่ นางน้อยเพียงแต่กลอกดวงตากกลมโตฉ่ำวาวไปมา จากนั้นก็ตั้งสติได้อย่างรวดเร็ว แล้วหันไปตั้งหน้าตั้งตาประจบเอาใจนายท่าน

ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่น ดูจากร่างเล็กผอมบางของเด็กสาวผู้นี้ มีความกล้าหาญได้ถึงขนาดนี้ก็นับว่าผิดคนทั่วไปแล้ว

อวีถิงสบโอกาสช่วงที่เด็กสาวกำลังผสมน้ำให้ร้อนพอเหมาะ ถามว่า “แม่ นางน้อย อายุเท่าใดแล้ว”

เชวียหฺรานหฺรานตอบเสียงค่อย “ใกล้จะสิบหกแล้ว...”

พอน้ำร้อนถูกยกมา อวีถิงก็ล้างใบหน้าทีเติมไปด้วยน้ำเศษอาหารอย่างแทบทนรอไม่ไหว แม่ นางน้อยถอยไปยืนอยู่ทางด้านหนึ่ง มองพวกเขาอย่างระมัดระวัง

เคราะห์ดีที่คนเหล่านี้ไม่เหมือนกับคนชุดดำก่อนหน้านี้ก็ ไม่ได้บังคับให้คนตัดผมกรีดมืออะไรทำนองนั้น

แต่ดูเหมือนชายฉกรรจ์ร่างใหญ่จะถูกนำจากเศษอาหารเหลือทิ้งเรียกน้ำย่อยเสียแล้ว พอล้างหน้าเสร็จก็เริ่มบ่นว่าหิว ถามหรรณหรรณว่าที่บ้านมีอะไรให้กินหรือไม่

อวีเจินไม่ได้อยากจะทำให้แม่นางน้อยตกใจ แต่เดิมที่ร่างกายเขาก็ไม่ใช่ร่างกายแบบผู้บำเพ็ญเขียนอยู่แล้ว สมัยที่เขาอยู่ในกองทัพอายุยังน้อยนัก เนื่องจากถูกฝังชินห้วงคัดเลือกมาเป็นผู้อักรักษาข้างกายซุ้อสู้ย จึงได้ติดตามรับใช้นายน้อยมานาน

ต่อมาเขาก็ตั้งต้นพาน้องสาวที่ยังเยาว์มาฝึกบำเพ็ญเขียนเป็นเพื่อนนายน้อยด้วย

แรกเริ่มเขามิอาจทำความเข้าใจได้ แต่ในช่วงยี่สิบปีที่ผ่านมา เขาก็พอเรียนรู้วิชามาได้ผิวเผิน ทว่ายังห่างไกลจากระดับเสีงธัญญาหาร² อยู่มาก หนึ่งวันยังคงกินสามมื้ออย่างเคร่งครัด

นายท่านหน้าดุบอกว่หิว เซียวหรรณหรรณจึงได้แต่ยกอาหารที่เพิ่งทำเสร็จออกมา มองชายร่างใหญ่กับหญิงหน้าตาองอาจนั่งลงกินข้าว

เพียงแต่พอกลิ่นหอมของอาหารไซ้มา เซียวหรรณหรรณ...ก็รู้สึกหิวเหมือนกัน

นางเป็นคนที่ทนความหิวไม่ได้แม้แต่น้อย หากเป็นตายถูกกำหนดเอาไว้แล้ว นางก็ขอเป็นผีที่กินอิม จะไม่มีทางไปดื่มน้ำแกงยายเม็ง³ ทั้งที่ใส่กิ่วเด็ดขาด

ในเมื่อออกไปหาท่านพ่อท่านแม่ไม่ได้ ข้าวปลาอาหารจะให้พวกเขา

² การฝึกถอดอาหารของลัทธิเต๋า ซึ่งเชื่อว่าเป็นการฝึกความเป็นอมตะ โดยแนะนำว่าบุคคลที่บรรลุสถานะสมบูรณ์จะไม่ต้องกรอาหาร และดูดซับพลังปรารถหรือพลังจักรวาลหล่อเลี้ยงชีวิตแทน

³ น้ำแกงลบเลือนความทรงจำในชาติเก่าที่ผู้ตายทุกคนจะต้องดื่มเมื่อเข้าสู่ปรภพ ตำนานเล่าว่า ในสมัยฮั่นตะวันตกมีหญิงแซ่เม็งคนหนึ่งเป็นผู้ถือศีลกินเจ สวดมนต์และครองพรหมจรรย์ จวบจนสิ้นอายุขัย ทั้งยังคอยเตือนให้ผู้คนอย่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เมื่อตายไปสวรรค์จึงแต่งตั้งให้เป็นเทพประจำอยู่ในยมโลก คอยควบคุมให้วิญญาณที่จะไปเกิดใหม่ดื่มน้ำแกงลบเลือนความทรงจำในชาติเก่า จึงเป็นที่มาของชื่อ “น้ำแกงยายเม็ง”

เอาไปกินหมดไม่ถึงชวดทุนหรือ

คิดได้เช่นนี้ เซวียหรรณหรรณก็หันกลับเข้าครัวหยิบตะเกียบมาคู่หนึ่ง คัดข้าวมาสามหนึ่ง แล้วนั่งลงกินข้าวกับพวกเขาอย่างกระมิดกระเมี้ยน

เพียงแต่แม่นางน้อยที่ดูหิมๆ ร่างเล็กบอบบาง ยามสบตากันยังยิ้ม น้อยๆ อย่างเขินอายให้อีกฝ่ายผู้นี้ พอได้จับตะเกียบไม้ไผ่ก็คล่องมือมาก เนื้อรสม้วนแห้งแผ่นบางๆ ในชามผัดเมล็ดถั่วลันเตามีอยู่ไม่กี่ชิ้น แต่แม่นางน้อยกลับตาไวมีโอโว คีบเข้าปากตัวเองไปทั้งหมด

ทำเอาอวีเงินตะลึงงันที่แย่งนางไม่ทัน เขาคิดว่าแม่นางน้อยคนนี้ จังใจ จึงถลึงตาใส่นาง น่าเสียดายที่เวลาเซวียหรรณหรรณกินข้าว นางจะจจดจ่อ ตั้งใจกินอย่างยิ่ง ไม่เหลือบแลคนข้างๆ แม้แต่บ่อย

พลังวัตรของซู้อู่สู้อยู่ไม่จำเป็นต้องกินอาหารสามมื้อนานแล้ว เขาไม่ได้มานั่งร่วมโต๊ะ เพียงยืนอยู่ด้านข้าง มองดอกสีจู้⁴ ที่ปลูกอยู่ตรงมุมหนึ่งในลานเรือน

เดือนนี้มีโช่ฤดูกาลที่สีจู้จะออกดอก แต่สีจู้ในลานเรือนพุ่มนี้กลับ ผลิดอกตกดิน สีสันสดใสฉูดฉาด เจริญงอกงามผิดปกติ

ซู้อู่สู้อันมาซ้าๆ ถามว่า “ดอกไม้นี้ใครปลูกหรือ”

อวีเงินมองเด็กสาวที่เอาแต่ก้มหน้าก้มตาพวยข้าว ส่งเสียงเตือน “นี่ถามเจ้าอยู่นะ!”

ใบหน้าของเซวียหรรณหรรณยังฝังอยู่ในชามข้าวใบใหญ่ ตอบเสียงอู้อี้ “ข้าปลูกเอง...”

ท่านพ่อทำงานช่างไม้ ดวงตาเหนื่อยล้ามาก ดังนั้นนางจึงตั้งใจปลูก ดอกสีจู้ เก็บไปตากแห้งเอาไว้ชงชาให้ท่านพ่อดื่ม

ซู้อู่สู่มองดอกไม้สีสันฉูดฉาดเหล่านั้นพักหนึ่ง จากนั้นก็หันกาย เดินมาหาเซวียหรรณหรรณ

เขาย่อตัวลงซ้าๆ ให้สายตาวูอยู่ในระดับเดียวกับเซวียหรรณหรรณที่นั่งอยู่บนม้านั่งกลมตัวเล็ก

ถูกคนจ้องเช่นนี้จะไปกินข้าวลงได้อย่างไร หรรณหรรณยื่นชามใบใหญ่

⁴ ดอกผีเสื้อ

ไปตรงหน้าบุรุษร่างสูงอย่างว่าง่าย “นายท่าน ท่านจะกินด้วยกันหรือไม่”

นางสังเกตเห็นว่ามือของบุรุษที่รับขามไปดงามยิ่งนัก นิ้วมือเรียวยาว ถึงขั้นเปล่งประกายราวกับหยก ชายที่มีมือดงามชวนมองเช่นนี้ ไม่รู้ว่า ใบหน้าจะหล่อเหลาปานเทพบุตรเพียงใด...

เวลานี้เอง ลมแรงพัดกระโชกมาจากหน้าคลุมหน้าของบุรุษผู้นี้พัดเย็บขึ้น แม้จะเป็นชั่วขณะสั้น ๆ แต่พริบตานี้ก็เพียงพอให้เซวียหรรณหฺร่านเห็น ใบหน้าเขาอย่างชัดเจน

นี่น่าจะเป็นปีศาจที่น่าเกลียดน่ากลัวในฝันร้ายของเด็ก ๆ คิ้วตาและ สันจมูกมองเห็นไม่ชัด ในความพร่าเลือนเห็นเพียงปากกับคางเท่านั้น

ร่างของเซวียหรรณหฺร่านผละหายหลังอย่างมีอจควบคุม หากไม่เพราะ ชายหน้าประหลาดผู้นี้ยื่นมือมาประคองไว้ นางคงตกจากม้านั่งไปแล้ว

ราวกับกลัวว่าแม่นางน้อยจะยังตกใจไม่พอ ชายผู้นี้ยังค่อย ๆ ถอด หมวกม่านออก เผยใบหน้าเลือนรางน่าสะพรึงของเขาออกมาให้เห็นเต็มตาศีรษะเข้ามาใกล้เซวียหรรณหฺร่านพลางถาม “ทำไม ข้าดูน่ากลัวมากเลยหรือ”

เซวียหรรณหฺร่านรู้ว่าตอนนี้นางควรจะรู้จักเล่ห์เหลี่ยม และเลือก คำพูดที่น่าฟัง แต่ปากเล็กมันแผล็บของนางขยับไปมา อยากจะซึ้นซม ใบหน้านี้ กลับไม่รู้จะเริ่มจากที่ใด

ทว่าเรื่องนี้มิได้เป็นปัญหาสำหรับเซวียหรรณหฺร่านแต่อย่างใด พอ ตั้งสติได้ นางก็เลือกส่วนที่พอไปวัดไปวาได้บนใบหน้าเขามาเอ่ยชมอย่างจริงใจ “คางของนายท่านได้รูป ริมฝีปากก็ชวนมองจนทำให้คนมีอจจะพริบตา ยังห่างไกลจากคำว่่าน่ากลัวมากนัก!”

พอคำพูดนี้ถูกเอ่ยออกมา ขำในปากของอวีเจินก็ถูกพ่นพรวดเต็มหัว อวีถึงน้องสาวของเขา ถึงเขาจะจงรักภักดีต่อซุ้อี่สุ่ย แต่ก็ยังไม่อาจใช้คำพูด ประจบประแจงที่ไม่ตรงกับใจเช่นนี้ได้

ใบหน้าที่ถูกฉีกด้วยอาคมหลอมพัคตร์นี้น่าสะพรึงอย่างแท้จริง ยาม ปกติเขาและน้องสาวมักระมัดระวังไม่เอ่ยถึงรูปโฉมของนายท่าน ซุ้อี่สุ่ยเอง ก็ไม่ค่อยเปิดเผยโฉมหน้าที่แท้จริงกับใครง่าย ๆ

ไม่คิดว่าวันนี้ให้นายท่านจะทำตัวผิดวิสัย ถึงขั้นเอาใบหน้าที่ถูกทำลายมา ชมชู้เด็กน้อยคนหนึ่ง

ส่วนเด็กน้อยคนนี้นี้ยามเอ่ยคำพูดไม่ตรงกับใจออกมา แหวตาของนางจริงใจใสกระจ่างดูจุน้ำในทะเลสาบเดือนสารท รวากับสิ่งที่นางพูดเป็นความจริง!

ซู้อัศจรรย์เหมือนจะถูกใจถ้อยคำประจบนี้ ปลอยมือแล้วลุกขึ้นยืนช้าๆ “ชีวิตนี้คนรู้ใจยากพบพาน คนที่เห็นใบหน้าข้าแล้วไม่กลัวยังมีน้อยนัก... ข้าฝึกบำเพ็ญอยู่บนเขาชีซาน ในเมื่อเจ้ากับข้ามีวาสนาต่อกัน มิสู้ข้ารับเจ้าเป็นศิษย์ เจ้าตามข้ากลับไปบำเพ็ญเขียนเถอะ...”

เขวียหรานหว่านโบกมือเป็นพัลวัน “ข้าเกิดมาร่างกายไม่แข็งแรง ทั้งยังเป็นเพียงคนธรรมดา ไหนเลยจะฝึกวิชาล้าเลิศเช่นนั้นได้”

ชายหน้าประหลาดตอบกลับอย่างใจเย็น “ร่างกายอ่อนแอจึงต้องฝึกมรรคาเขียน เพิ่มอายุขัยให้ยืนยาว ทั้งยังรักษาความอ่อนเยาว์เอาไว้ได้ เจ้าดูสิ คางกับปากข้าดูอ่อนเยาว์มากใช่หรือไม่”

ตอนนี้แม้แต่ตัวอึ้งก็ยังไม่ปากค่าง

นายท่านของนางเป็นคนเงียบขรึมพูดน้อยตั้งแต่เด็ก ต่อให้เป็นช่วงก่อนที่จะต้องอาคมหลอมพัคตร์ ก็ยังสงวนกิริยา วางตัวเหินห่างจากผู้อื่นเสมอ แม้กระทั่งตอนที่จอมมารหญิงในอดีตพูดจาเย้าแหย่เขาเป็นครั้งคราว ก็ยังไม่เคยเห็นนายท่านเผยสีหน้าอารมณ์เช่นเด็กหนุ่มทั่วไปเลย แต่บัดนี้เขากลับพูดคุยกับแม่หนูน้อยคนหนึ่งมากมายถึงเพียงนี้ ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนนายท่านที่เย็นชาเป็นน้ำแข็งของนางเลยสักนิด!